

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 35

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1916

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΤΗΣ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ὁ Βενιζέλος, ὡς γνωστόν, ἐζητεῖ ἐπιμόνως ἐκλογὰς φανταζόμενος ὅτι τὸν θέλει ὁ Λαός. Ἐψηφοφόρησε λοιπὸν ὁ Λαὸς τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, ὅπως εἰς τὴν ἀρχαιότητα με πέτρης ἀντὶ ὀστράκων, καὶ τοῦ ἀνήγειρε βουνὰ ἀπὸ λίθους, εἰς αἰώνιον ἀνάθεμα.

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ..

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α

ΤΗΛΕΦ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16 ΣΕΛΙΔΑΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

Εσωτερ. - Ρουμανίας ετησία Δρ. 20

Εσωτερ. - Ρουμανίας ετησία Δρ. 20

Εξωτερικού 22

Εξωτερικού 22

Εξάμηνιο εις τὸ ἥμισυ. - Προκληρωτέαι άνευ εξαίρεσεως.

Τριμηνιοι απαράδεκτοι.

Πάσα ἐν γένει ἐπιτολή καὶ πᾶν ἐμβόσιον δόσον ἀπευθύνεται εἰς τὸν Κύριον Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΝ, Διευθυντὴν Ἰδιοκτητὴν «Εἰκονογραφημένης» Ὀδοῦ Λεκά 21Α Ἀθῆνας.

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΙΔΕΑΙ ΜΑΣ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ

Ἡ ἐπιδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διακοίνωσις πρὸς κατόπισιν τῆς ἐπικρατοῦσης ἐκκερνοῦ καταστάσεως καὶ ἰδίως τῆς ἐντελῶς ἀδικαιολογήτου παρατάσεως τοῦ μέτρου τοῦ βαρβαροῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀποτελεῖ τὸ ἀπαύγασμα τῆς γνώμης καὶ τῶν σκέψεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Καὶ ἐφρόνει ἀκόμη ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς οὐδὲν ἢ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὰς Δυνάμεις τῆς Συνενοήσεως διακοίνωσις ἐπρεπε νὰ ἦτο συντεταγμένη εἰς ὕψος ἐπιτονωτέρου καὶ κατηγορηματικότερου. Διὰ τὴν δοθῆ ἐπὶ τέλος, ἓνα ὁποιοδήποτε τέμμα εἰς τὴν ἐκκερνομένη τῆς καταστάσεως, τὴν καταπιέζουσαν καὶ καταθλίβουσαν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, διότι ἠθέλησε νὰ ζήσει ἀνεξάρτητος καὶ ὅπως αὐτὸς ἐπεθύμει καὶ ἐπιπλέον διότι ἠθέλησε νὰ φανῆ τίμιος, εὐκρινὴς καὶ ἰσχυρὸς ἀπέναντι Μεγάλων Δυνάμεων, κενωμένων διὰ τὸν εὐγενῆ των χαρακτήρα. Εἰς τὰς Δυνάμεις τῆς Συνενοήσεως ἐναπομένει ἤδη ἡ λύσις τοῦ ζητήματος. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔχει λάβει τὴν ἀπόφασίν του: Ἡ θὰ τοῦ ἀποδοθῆ πλήρης δικαιοσύνη, ἢ θὰ ἀποθάνῃ τίμιος καὶ ὑπερασπίζων τὸ δικαίον του παρὰ τὴν ζήσιν αἰτίμων καὶ πεινῶν.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΤΥΜΗΓΟΡΙΑ

Περιφανεστέρην καὶ λαμπροτέραν ἐτυμηγορίαν κατὰ τὸν προδίδοντος ἔτι τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναμῆναι ἀπὸ τὴν ἐτυμηγορίαν τὴν ὁποίαν ἐξέφερεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εἰς τὸ πεδίο τῶν Ἀρεῶν. Ἡ Ἀντάντ μετεχειρίσθη μέχρι τοῦδε ὅλα τὰ βαρβάρια, μεσαιωνικὰ καὶ ἄγρια μέσα ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, χωρὶς καὶ νὰ ἀφίση τὸν Ἑλληνικὸν λαόν νὰ ἐκφράσῃ τὰς σκέψεις του καὶ τὰ φρονήματά του καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιπρήσῃ ἢ νὰ παραδεχθῆ τὴν πολιτικὴν τοῦ «δεδοκιμασμένου φίλου» τῆς. Ἡδὴ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τῆς παρέσχεν ὅτι ἐπὶ τὸσον χρόνον ἐξῆται, μετερχομένη πάντα τὰ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα, αὐθρομήτως καὶ κατὰ τὸν πλέον πανηγυρικὸν τρόπον. Τί καὶ ἂν τὰ σφαιρίδια τῶν καλπῶν ἀντεκατέστησαν οἱ δοκίμοι τοῦ ἀναθέματος, οἱ ὁποῖοι ἐπικάθηγον ὡς βάρους μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Τί καὶ ἂν διεγράψῃ πλέον ἀπὸ τὴν ψυχὴν κάθε Ἑλληνοῦ ὁ ἀπαίσιος προδότης; Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξέφερε τὰς σκέψεις του. Ἡ Ἀντάντ τώρα ἄς ἐκφῆρῃ καὶ αὐτὴ τὰς ἰδικὰς τῆς.

ΕΥΤΥΧΩΣ

Ὁ Γαλλικὸς τύπος φροντίζει ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ λυσσᾷ διὰ τὴν στείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπέναντι τῆς Ἀντάντ Ἀλλὰ τί τὸν ἠθέλειαν τὸν λαόν αὐτόν νὰ κἀμὲ οἱ κουραμπιέδες τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης, οἱ ἐξαπολύοντες μύδρους καὶ κεραννοὺς ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ὅταν

τοῦ πέρνονν τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὸ δίδουν εἰς τοὺς ἀλήτας, φανταζόμενοι ὅτι μὲ αὐτοὺς θὰ καταργήσουν τὸ Κράτος, τὴν Βασιλείαν; Νὰ χειροκροτῆ καὶ νὰ ζητωκραυγᾷ ἐπὶ τῆς Ἀντάντ; Ἀλλ' ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, εὐτυχῶς, δὲν ἔχει πάθει τὴν τύφλωσιν τοῦ Γαλλικοῦ, ὁ ὁποῖος βαναυκεῖται μὲ τὰς περὶ τελικῆς νίκης προρρήσεις, ἐνῶ εὐρίσκειται δλόκληρος ἡ Ἀντάντ ἀποκεκλεισμένη ἐντὸς σιδηρᾶς Γερμανικῆς πυγμῆς.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ ΑΡΘΡΑ ΜΑΣ

Ἐπὶ τῆς ἐξέλιξίσεως τῆς ἐπιτονωτέρας τῶν προηγούμενων φυλλαδίων τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἰς τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθη ἡ σειρά τῶν ἀποκαλυπτικωτάτων διὰ τὰ διαπραττόμενα αἰσθη εἰς πλείστα τῶν οἰκονομολογικῶν ἰδρυμάτων, ὑπὸ τοὺς ἀντιπατριώτας μεγαλοσχήμους ἐπιχειρηματίας, ἄρθρων, ὥστε ἐξαντληθέντων μέχρι ἐνός, ἀναγκασόμεθα νὰ ἀνατυπώσωμεν ταῦτα εἰς ἰδιαίτερον φυλλαδίον, τὸ ὁποῖον θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς τρίακοντα χιλιάδας ἀντιτύπων. Νομίζομεν ὅτι οὕτω θὰ ἰκανοποιησομεν τὰς πανταχόθεν ἀπευθυνόμενας ἡμῖν αἰτήσεις.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΕΙΡΗΝΗ

8-15 Δεκεμβρίου

Καὶ ἡ λήξασα ἑβδομάς δὲν ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ σπουδαία γεγονότα εἰς τὰ διάφορα μέτωπα. Τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα δὲν ἀναφέρουν ἢ μὴ μικροεπιχειρήσεις μόνον ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐντελῶς σημασίας γενικωτέρας ἐπὶ τῆς καθ' ὅλου ἐξελίξεως τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἀλλ' ἐάν εἰς τὰ διάφορα Ἑυρωπαϊκὰ μέτωπα ἢ κατὰστάσεις ἀπὸ πολεμικῆς ἀπόψεως παραμένει στάσιμος δὲν δύναται νὰ λεχθῆ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸ Ρουμανικόν ὅπου ἡ πανολεθρία τῶν Ρουμάνων συνεχίζεται δραστηριῶς. Τὰ τελευταῖα ληφθέντα ἐκείθε ἐπίσημα τηλεγραφήματα ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ρουμανικὸς στρατὸς ἔχει ἐξαφανισθῆ τελείως ἐκ τοῦ μετώπου τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, διασκορπισθεὶς καὶ καταστάς ἀδύνατος πλέον διὰ πᾶσαν πολεμικὴν ἐνέργειαν. Εἰς τὸ μέτωπον, διεξάγων τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔχει μείνῃ ἤδη μόνον ὁ Ρωσικὸς στρατός. Ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη καὶ θὰ μᾶθωμεν, μετὰ τὴν κατάληψιν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐπικαίρων εἰσέτι σημεῖων πρὸς ἐξουδετέρωσιν πάσης δράσεως ἐκ μέρους τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ, τὸν τερματισμὸν τῆς Γερμανικῆς ἐκστρατείας εἰς τὴν Ρουμανίαν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ προτεῖται ἤδη εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐν γένει κατάστασιν δὲν εἶνε αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ἡ εἰρηνοφιλος κίνησις, ἡ ἀρξάμενη, πρωτοστατοῦσης τῆς Ἀμερικῆς, μεταξὺ τῶν οὐδετέρων.

Καὶ ἡ κίνησις αὕτη εἶνε σοβαροτάτη, ἀποδεικνύουσα ἀληθῆ καὶ ἀναμφισβήτητα, ὅσα εἰς τὸ παρελθόν φήλον ἐλέγαμεν περὶ εἰρήνης. Ριφθείσης ἀπαξ τῆς ἰδέας τῆς εἰρηνοφιλοῦς ἐπιτέλους τοῦ κόσμου καὶ τῆς καταπαύσεως ἐνὸς ἀνωφελοῦς καὶ ἀδικαιολογήτου αἱματοκυλισματος, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ καρποφορήσῃ αὕτη καὶ νὰ μὴ ἀναβάλῃ τὸ πλοῦσιον εἰς βλάστησιν δένδρον τῆς εἰρήνης.

Ἐπὶ τοιαύτας δὲ συνθήκας καὶ τοιαῦτα δεδομένα δὲν θ' ἀργίση νὰ ἐκδηλωθῆ καθαρὰ πλέον ὁ ὑπολανθάνων πόθος τῆς εἰρήνης καὶ παρὰ τοῖς λαοῖς τῶν ἐμπολέμων κρατῶν, οἵτινες εἶνε περισσότερο παντός ἄλλου δικαιολογημένοι νὰ ποθοῦν τὴν εἰρήνευσιν. Ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις, ἡ ῥίψασα πρῶτη τὴν ἰδέαν ταύτην, ἐδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐδέχθη νὰ ἀποστείλῃ ἀμέσως ἀντιπροσώπους τῆς εἰς πρωτευούσαν οὐδετέρου κράτους διὰ τὴν συζήτησιν τῶν ὁρων τῆς εἰρήνης. Τὴν παραδοχὴν τῆς Γερμανίας ἠκολούθησε καὶ παραδοχὴ τῆς Ἀμερικανικῆς νότας ἐκ μέρους καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων τῆς.

Καὶ οἱ σύμμαχοι, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῆς εἰρηνοφιλοῦς κινήσεως, θ' ἀπαντήσουν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν διακοίνωσιν καὶ ἂν δὲν θελήσουν νὰ συζητήσουν περὶ εἰρήνης θ' ἀναγκασθῶν ἀσφαλῶς πρὸς τοῦτο, ὑπεκρίνοντες εἰς τὴν πίεσιν ἣν θὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' αὐτῶν οἱ καταπονηθέντες λαοὶ των. Ἐπὶ τοιαύτας δὲ προϋποθέσεις ἀληθοφανῆς, δικαιολογεῖται αἰσιοδοξία διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς εἰρηνοφιλοῦς κινήσεως, ἥτις ὀλενὲν κατακτᾷ ἔδαφος, πρὸς σωτηρίαν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν φρικὴν καὶ τὸ ἄγος ἐνὸς μαζροῦ καὶ αἱματηροτάτου ἀλληλοσφαγισμοῦ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ πρωτεύουσα μὲ τὸν γλυκὺν οὐρανὸν καὶ τὸ γλυκύτερον κλίμα, μὲ τὰ ὠραία χρώματα καὶ τὸ δυνατόν φῶς, παρουσίασε τὸ θέαμα ποῦ παρουσιάζει τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν ἀπὸ τὸν ἀποκλεισμοῦ. Ἐσταματήσατε μίαν ἀπὸ τὰς ὥρας αὐτὰς καλοκαιρινὰς ἡμέρας ποῦ μᾶς παρέχει ὁ Δεκέμβριος τοῦ δισέκτου αὐτοῦ ἔτους ποῦ φθίνει, ἐξὼ ἀπὸ ἓνα φούρον; Ἐάν δὲν τὸ εἶδατε αὐτὸ τὸ θέαμα εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς τὸ περιγράψωμεν. Καὶ θὰ ἀξίξει νὰ θυσιάσετε ὀλίγας στιγμὰς τῆς ζωῆς σας διὰ νὰ τὸ ἴδετε. Εἶνε ἓνα θέαμα πρωτοφανὲς ποῦ δὲν παρουσιάσθηκεν ἕως τώρα, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ παρουσιασθῆ.

Ἐξὼ ἀπὸ κάθε φούρον συναντῶνται ὄλοι αἱ συνοικίαι διὰ νὰ προμηθευθῶν ἓνα ἄρτον, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶνε μὴ περιουσία, ἓνα ἀπόκτημα, ἓνας θησαυρὸς, ἓνας ἀδάμας λαμπρὸς ἴσης ἀξίας μὲ ἐκεῖνον ποῦ ἔχει εἰς τὸ μέτωπον του ὁ μέγας Βουδδας. Σὰς βραβιά δὲ ὅτι καμμίαν τὴν οἰκίαν οἱ Ἕλληνας καὶ αἱ Ἑλληνίδες τῆς πρωτευούσης δὲν ἐσφίξαν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τους μὲ τὸσον περιπάθειαν, μὲ τὸσον ἔρωτα, μὲ τὸσον θέρημν ἐρωμένου ἢ ἐρωμένης, μὲ τὸσον περιπάθειαν καὶ μὲ ὅσον ἔρωτα σφίγγει μίαν νωπὴν καὶ προκλητικὴν κουραμάναν, τὴν ὁποίαν κατόρθωσε μὲ χιλίους ἀγῶνας νὰ προμηθευθῆ.

Καὶ προκειμένου διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς πρὸς ἀπόκτησιν μᾶς κουραμάνας, ἀντιπροσπευούσης τὴν ἀξίαν μᾶς ἀτιμολογῆσαι ἐταιρίας, μὴ διηγήθησαν προχθὲς δύο ἀρκετὰ νόστιμα ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα σὰς παραθέτω. Ἡ σκηνὴ καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις ἔλαβε χώραν πρὸ ἐνὸς φούρου, φυσικὰ ὅπου ὁ ἀρτοποιὸς ἀναμένων τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, προσεπαθεῖ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς δεύτερον Χριστόν διὰ νὰ χορηγήσῃ τὰ συσσωρευόμενα ἐξωθεν πλήθη μὲ τοὺς ὀλίγους σχετικῶς ἄρτους ποῦ διέθετε. Ἡ κυρία εἶπε στεῖλαι ἀπὸ τὸ σπιτὶ τῆς τὴν ὑπηρετρίαν διὰ νὰ προμηθευθῆ τὴν πολυτίμητον τροφήν. Ἡ ὑπηρετρία, ἓνα διαβολομένο δουλικὸ πολυμήχανον καὶ προκλητικόν, φθάσασα πρὸ τοῦ φούρου, ἀντελήθησε ὅτι τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπερηδέσῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλήθος διὰ νὰ κροσθῶσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πολυπόθητον ψωμί. Καὶ τότε ἐθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν ὅλην τὴν πονηρίαν τοῦ θηλυκοῦ. Τὸ φουναρόπουλο ἀπὸ καιροῦ τὴν περιτριγύριζε. Ἐποφελήθη λοιπὸν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ποῦ τὸ παιδί ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς αὐτὴν τὸν ἐκλείσε τὸ μάτι· τὸ πρᾶγμα διὰ τὴν περίστασιν ἦτο ἀρκετὸν διὰ ν' ἀνάγῃ πυρκαϊάν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσση ἀκόμη. Τὸ φουναρόπουλο ἔγινε κομμάτι, κατόρθωσε νὰ διασχίσῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλήθος μόνον μὲ δύο γροθιὰς καὶ πέντε μπασιουνιὰς εἰς τὸ παθητικόν του καὶ τῆς ἔφερε τὸ ψωμί ἀφράτον καὶ προκλητικόν, ὅπως καὶ τὰ μάγουλά τῆς. Ἐκείνη τὸ ἔθεσεν ὑπὸ μάλισ καὶ ἀπέδρα! Ἀλλ' ἐποφελήθη τοῦ στριψιματος τοῦ μουστακιῦ τοῦ ἐπόπου ἐνομιματάρχου τὸν πηρε ἀγκασε καὶ εἰσέδωσε μέχρι τοῦ πάγκου τοῦ φούρου, ὅπου λαβοῦσα τὸν ἄρτον ἐπέστρεψε διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου ὅσα καὶ ἀβλαβῆς διὰ μέσου τοῦ πλήθους εἰς τὸ σπιτὶ τῆς. Καὶ τέλος τρίτη δὲν ἔδισατε νὰ δώσῃ δύο φιλιὰ εἰς τὸν ποῦ πολλοὺ ὄνειρευόμενον αὐτὰ φουναρην τῆς συνοικίας τῆς διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἡμισίας ὀκτῶ ψωμιῶν. Τί σημασία ἤμπορῶν σήμερα νὰ ἔχουν δύο φιλιὰ πρὸ ἡμισίας ὀκτῶ ἄρτων;

Αὐτὸς ὁ σαλεπιτζῆς τέλος πάντων εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπηρεασθῆ καὶ ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα γεγονότα ποῦ ἤμπορῶν νὰ ἀνατρέψουν τὰ συνηθείας τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα μᾶς πόλεως. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του, κουτοπόνηρος χωρικός καὶ ἐντὸς ὀλίγου εἶνε τετραπλάτος ἐπιχειρηματίας. Τὰ τελευταῖα γεγονότα καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀποκλεισμός, ἐξηνάγκασαν εἰς σιγὴν καὶ ἀφάνειαν κάθε ἔχνος ζωῆς καὶ κινήσεως νυκτερινῆς τῆς νυκτοβίου Ἑλληνικῆς πρωτευούσης. Μόνον αὐτὸς ἔμεινε ἀτάραχος καὶ ἀπαθὴς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ δρόμου καθ' ὅλην τὴν νύκτα Ἀτιτικὴν νύκτα μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὥρων, ἀψηφῶν τὰ πάντα, μὴ δίδων μονόλεπτον διὰ τίποτα καὶ διαλαλῶν μὲ τὴν πυκτὴν καὶ μαλακὴν ὡς τὸ ἐμπόρεμα του φωνὴν του, τὰς ἰδιότητάς τοῦ χειμερινοῦ ποτοῦ. Πέρον εὐχαριστικῶς καὶ μὲ ἀναπαυμένη τὴν συνείδησιν χιλίους δροκούς, ὅτι καὶ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς 18 Νοεμβρίου ἦτο ἱκανὸς νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν τοῦ πυρός, ἐάν ἡ ἡμέρα ἦτο ὀλίγον βροχερὴ καὶ ψυχρὰ!

Θὰ ἔχωμεν χειμῶνα ἐφέτος, ἢ δὲν θὰ ἔχωμεν; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, μέγα καὶ τρανόν, ποῦ ἀπασχολεῖ ὄλες τῆς κομψῆς

γυναικεῖς γλωσσίσσας, αὐτὰς τὰς θαυμασίας χειμερινὰς καλοκαιρίας. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὅτι ἀρχίζει νὰ γίνετα φορτικὸν καὶ ἀνυπόφορον διὰ τὸν θῆλυ πληθυσμὸν τῆς πρωτευούσης· χειμῶν, ἐπιτέλους εἶνε αὐτὸς ἢ καλοκαίρι; Τί ἐκφυλισμὸς ἐποχῆς; Θεέ μου! ἀνακράζου λεπτὰ καὶ κόκκινα χεῖλη καὶ γλωσσίσσας εἶνε ἔτοιμοι νὰ κινήθωσιν μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ταχύτητα ἔλικος ἀεροπλάνου διὰ νὰ τοῦ ψάλλουν νὰ τοῦ ψάλλουν! Κατὰστάσις εἶνε αὕτη, νὰ μὴ τοὺς δοθῆ εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξουν τὰς χειμερινὰς τουαλέτας, ἀξίας ἴσης μὲ τὴν ἀξία τῆς ἐβδομαδιαίας παραγωγῆς πολεμοφοδίων ἀγγλικῶν πολεμικοῦ ἐργοστασίου; Ο ΡΕΤ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΤΣΟΧΑΣ

Ὁ νέος Δήμαρχος Ἀθηνῶν.

Νομίζομεν ὅτι μᾶς εἶνε ἐπιβεβλημένον νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ὀλίγους ἴσως μὴ γνωρίζοντας αὐτὴν, τὴν μορφήν τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἀναλαβόντος τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου κ. Τσόχα.

Γόνος τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε υἱὸς τοῦ Ἀναστασίου Τσόχα, τοῦ γνωστοτάτου ἐπιχειρηματίου καὶ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐκλεγμένου διὰ κυριολεκτικῶς δημοφιλοφίματος Δημοτικοῦ Συμβούλου, εἰς τὸν ὁποῖον ἢ πρωτεύουσα ὀφείλει ὑπὸ τὴν πολλαπλὴν δρασίαν του ἀμέτρητα ἐπολιτιστικὰ ψυχαγωγικὰ κέντρα. Ὁ νεαρὸς Δημοτ. Ἀρχὸν τῆς σημερον, ἐπιστήμων ἄριστος, ἐνετάλη ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Πρωτευούσης νὰ συνεχίσῃ τὴν θητείαν του πατρὸς καὶ ἐξελέγη κατὰ τὰς τελευταίας Δημάρχ. ἐκλογὰς πρῶτος Πάρεδρος. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐδείξε τοιαύτην δρασίαν καὶ τοιοῦτον ὅσον τῶν συμπεφορότων τοῦ Δήμου ἐνδιαφερόν, ὥστε τοῦ ἀνετέθη ἡ ἐποπτεία τῶν σπουδαιοτέρων ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου κατὰ τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ ἀνατίθῃ ὅλα τὰ προτερήματα, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καὶ τὸν κατέστησαν ἐνδεδειγμένον διὰ νὰ διευθύνῃ τὸν πρῶτον Δήμον τοῦ Κράτους. Καὶ πράγματι εὐθύς ὡς «τὸ μέγαρον τῆς πόλεως» ἀπηλλάγη τοῦ Μπενακίου ἀγούς καὶ δικαιοματικῶς ἐκ τοῦ Νόμου ὁ πρῶτος Πάρεδρος ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου, ὁ κ. Τσόχας, κατόρθωσε σάν νέος Ἡρακλῆς νὰ ἀποκαθάρῃ τοὺς σταύλους τοῦ Λυγείου τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὰς ὑπηρεσίας πάσας ζηλευτὰς εἰς λειτουργίαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πολιτῶν. Μὲ αὐτὰ τὰ ἐφόδια καὶ μὲ αὐτὰ τὰ πρωτόλεια ὁ κ. Τσόχας ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη», ἢ ὁποῖα δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον πᾶσαν προσδοκίαν θὰ ὑπερβῆ οὕτως εἰς δρᾶσιν, θεωρεῖ ἐπιβεβλημένον νὰ διαλαλήσῃ τὴν χαρὰν τῆς ἐπὶ τούτῳ, καλοῦσα τοὺς συνημῶτας τῆς νὰ τὴν συμμερισθῶσιν.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

9-12 καὶ 3-5 καθ' ἑκάστην πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Πέμπτης μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΗΣΙΔΟΥ 6

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

Ὁ διευθυντής σκέφθηκε λίγα λεπτά και ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Ρέτ.
— Δὲν μοῦ λές, κάνεις μιὰ δουλειά;
— Ἄκουω.
— Πέραν τοῦ μεσημέρι ἀπὸ τὸ σπῆτι και θὰ κατεβῶμε μαζὶ κάτω γιὰ τὴν δουλειά αὐτή.
— Σύμφωνα.

ΕΝΑ ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ

Ἐνα ὑπέροχος ἥλιος ποῦ ἐκλινε μεγαλοκρεπῆς πρὸς τὴν δύσι μέσα εἰς ἓνα ὄνειρῶδες φόντο ἀπὸ συννεφάκια—στιβάδες μικρῆς ἀπὸ τὸ πῶ καλλίτερο παμπάκι λές—βαμμένα μέσα σ' ἓνα ἀνοιχτὸ βισινὶ γλυκυτότατο χρῶμα, ἐγίμμιζε τὴν φαληρικὴ ἀκτὴ μὲ χίλιες δύο ἀποχρώσεις χρωμάτων, ποῦ παρήγεν μιὰ ἰσχυρὰ αἰσθησι εἰς τὴν ψυχὴ. Καὶ πέρα ἢ θάλασσα ἐθάφετο ἀπὸ τὰ χρυσὰ ρεύματα τῶν ἀκτίνων ποῦ ἐσκορπούσαν και ἐξετείνοντο ἀπαλὰ μέσα ἀπὸ τὰ συννεφα ποῦ ἐσφιγγαν ἡδονικὰ τὸν ἥλιο. Περιβαλλὼν μὲ ἑμορφία, μὲ γλυκύτητα, μὲ γοητεία ἀπὸ τὰ πῶ σπάνια ποῦ παρουσιάζει ἢ Ἀττικὴ και ποῦ σκλαβώνουν τὸ βλέμμα και πλημμυροῦν τὴν καρδιά ἀπὸ σωρείαν εὐγενῶν αἰσθημάτων. Μέσα εἰς τὸ περιβαλλὼν αὐτὸ ἐκινεῖτο και ἐζούσε ὁ κόσμος ποῦ κυριαρχεῖ εἰς τὴν Φαληρικὴν πλατείαν τὰ καλοκαιρινὰ βράδια, εἰκὼν ἰκανὴ μὲ γοητευσὴ και νὰ γεννήσει χίλιες ἐμπνεύσεις και νὰ δημιουργήσῃ ἀπείρους συνθέσεις εἰς τὴν φαντασίαν ἐνὸς τολμηροῦ καλλιτέχνου.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐξώστου τοῦ ξενοδοχείου παράμερα ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον μὲ παρέα, ἀπὸ τρία ἄτομα, μίαν κυρίαν και δύο ἀνδρας, ἐκάθητο γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι. Ἐπάνω τοῦ ἀνεπαίοντο τρία ποτήρια μὲ ἀναψυκτικὰ μέσα ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξετείνοντο τὸς λεπτοῦς κορμούς τῶν τρία καλαμακία. Ἡ κυρία ἐφαίνετο ξένη, μολοντί οἱ τρόποι της και ἡ κομψότης τῶν κινήσεων της ἤμπορούσαν νὰ τὴν παρουσιάσουν και ὡς Ἀθηναίαν. Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ ἤμπορούσε κανεὶς νὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν ἦτο εὐρωπαϊκὴ, παρά μόνον εἰς τὴν τουαλέτταν και τὰ στολίδια. Τὰ μάτια της, μαῦρα ἀμυγδαλωτά, ἀπέραντο ὠκεανοὶ ἡδονῆς, τὸ πρόσωπό της, πρῶτο στρουγγυλὸ μὲ χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἀδρᾶς ἑμορφίας και τὰ χεῖρά της, τὰ μεστὰ και κόκκινα—κόκκινα και ὄλα αὐτὰ μέσα εἰς μίαν ἐκφρασίαν ἡδοναθῶς νοηλείας, ἐπρόδιδαν μίαν γυναίκα, τῆς ὁποίας ἡ καταγωγὴ ἀνῆκε εἰς τὴν Ἀνατολὴν τὴν ἡρώαν τῶν ὠρειῶν γυναικῶν τοῦ ἀπεραντοῦ ἡδονισμοῦ και τῆς νοηλείας. Μιὰ γυναίκα, ποῦ τὴν ἔλουσαν αἱ χρυσαὶ ἀκτίνες τοῦ Ἀσιατικοῦ ἡλίου και τὴν ἔκαυσε ἡδονικὰ ἡ αὔρα τοῦ Βοσπόρου. Τέλος μίαν γυναίκα, ἡ ὁποία σοῦ ἔδιδε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀπετινάξε κάποτε τὸν ζυγὸν τοῦ χαρμεῖου και ἐνηγκαλισθὴ τὸν Εὐρωπαϊσμόν, τὸσον ὥστε νὰ ἐκμαθῇ τελειῶς τὴν Γαλλικὴν και νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν λεπτὴν τῆς προφορὰν ἀκόμη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ ὅμως τὸν ἰδιαιτέρον ἐκείνον χαρακτήρα, τὸ κουλὲρ λοκαλ ποῦ ἔχουν αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀπὸ τοὺς δύο ἀνδρας ὁ εἰς κάποτε κάποτε ὀμιλοῦσε τουρκικὰ μὲ τὴν κυρίαν και ὁ ἄλλος, ἓνας εὐθητενῆς ὕψηλός, ξανθός και ροδοκόκκινος, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ πρῶτον ἀντίκρουμα ὀμιλοῦσε μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ του διὰ τὴν γερμανικὴν καταγωγὴν του.

Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν ὁ ὄμιλος αὐτὸς ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν ναυτικὸν ἀκόλουθον τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας Χ. Βέην και τὸν Γερμανὸν συναδέλφον του φόν W. Μία στερεὰ και

στενὴ φιλία συνέδεε τοὺς δύο ἀξιωματικούς ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς εὐρίσκατο μὲ ἀποστολὴν εἰς τὴν Τουρκικὴν πρωτεύουσαν και ἔτυχε νὰ γνωρισθῶν.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση πλέον και μόνον ὀλίγα ρόδινα ἀποχρώσεις ἔθαλον τὰ συννεφα ποῦ ἦσαν σκορπισμένα εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς Δύσεως. Τὰ φῶτα τῆς μεγάλης ταράσας εἶχον ἀναρθῆ πρὸ ὀλίγου, πρᾶγμα ποῦ ἔδωσε εὐκαιρίαν εἰς τὴν κομψὴν κυρίαν νὰ συνεχίσῃ μίαν ἐξερευνητικὴν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων ὀμίλων τῶν θαμνῶν τοῦ ἐξώστου μέσα εἰς τὸ ἀπαλὸν βραδυνὸν ἡμέρας. Ὁ σύζυγός της ἦτο ἀπορροφημένος εἰς μίαν συζητήσιν μὲ τὸν συναδέλφον του και ἡ κυρία διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν μοναχίαν τῆς ἔριχνε ἐξεταστικὰ τοὺς φλογερούς προβολεῖς τῶν ματιῶν της εἰς τὰ πέριξ. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἔκαμε εἰς τὸν παρατηρητὴν ποῦ θὰ ἔριπτεν πρὸς τὸν ὄμιλόν της ἓνα φευγαλέον ταχὺ ἐξεταστικὸν βλέμμα. Ἄλλ' ἓνας προσεκτικώτερος και ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ὀλίγα περισσότερα ὅμως, θὰ διέκρινε ὅτι τὸ ἐξεταστικὸν βλέμμα τῆς κυρίας εἶχε κάποτε ὕψος ἐπιμονῆς ἄν νὰ ἤθελε ἀκριβῶς νὰ εὐρῇ κάποιαν φυσιογνωμίαν ποῦ τὴν ἀπησχόλει και ἡ ὁποία εἶχε κάποιον ὕψος ἀνυπομονησίας και ἓνα ἐλαφρὸ, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρὸ τόνον ἀγωνίας, τὰ ὅποια ἐσθιέσθησαν και τὰ δύο μόλις τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἐπὶ ἐνὸς νέου μὲ στολὴν τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, ποῦ ἐκάθητο εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκριβῶς γωνίαν, πρὸς τὸ μέρος τῶν μαρμαρινῶν κιγκλιδίων ποῦ ἐδέσποζον τῆς μαρμαρινῆς κλιμακῆς. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ ὠραία κυρία διητύθη τὰ βλέματά της πρὸς τὰ ἐκεῖ ὁ νέος εἶχε σκῆψῃ τὰ ἰδικὰ του πρὸς τὴν διευθυνσίαν της ἐνῶ ἐξηκολουθεῖ νὰ χαιδεύει τὸ ξανθὸ κεφαλάκι ἐνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ, ποῦ ἐπλωοῦσε λουλούδια, ἐνὸς μικροῦ και ἀμερίνου σπουργιτιοῦ, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐξελίσσουν τὴν ζωὴν τοὺς μέσα εἰς τοὺς χειμάρρους τῶν φῶτων τῶν νυκτερινῶν κέντρων. Εὐθὺς κατόπιν ἡ κυρία ἀπέσυρε τὸ βλέμμα της και τὸ ἐθύθισε εἰς τὸ ἀπέραντον βάθος τῆς φαληρικῆς θαλάσσης, ἐνῶ ὁ νέος ἐσηκώθη και κατέβηκε τὴν μαρμαρινὴν κλιμακα.

— Πᾶμε νὰ φύγομε; τῆς διέκοψε τὸν ρεβδισμὸν ὁ σύζυγός της. Κάνει ψυχρὴτὰ ἀπόψε, εἶσαι λεπτὰ ντυμένη, δὲν ἔχεις πάρει τὸ μαντῶ σου και νὰ μὴ κρυώσῃς.

— Μπᾶ δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος; εἶπε τόσο ἑμορφη και γλυκεῖα ἡ βραδυὰ ἀπόψε, κι' ἔπειτα μ' ἀρέσει τόσο ἡ θάλασσα...

Ὁ σύζυγός της δὲν ἐπέμενε και ἡ κυρία ἐθύθισε πάλι τὸ βλέμμα της εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ Σαρωνικοῦ. Μετ' ὀλίγον τὴν ἐμιμήθησαν και οἱ δύο συνοδοὶ της.

Ἐξάφνα τὴν ῥέμβην τοὺς αὐτὴν διέκοψε ἡ μικροῦλα ἀνοητικὴ, ἡ ὁποία ἀπὸ τραπέζι εἰς τραπέζι, εἶχε φθάσῃ ἔως τὸ δικὸ τους, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὸν νεαρὸν Ἀγγλὸν ἀξιωματικόν.

Ἡ μικροῦλα, κατὰ τὴν συνήθειάν της, μόλις πλησίασε ῥίχθηκε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας και μὲ ἐπιμονὴν προσπαθοῦσε νὰ τῆς καρφώσῃ ἓνα μαραμένο τριαντάφυλλο εἰς τὸ στήθος.

Ἡ κομψὴ κυρία μὲ τὰ μαῦρα ἀμυγδαλωτὰ μάτια γελούσε μὲ τὰς προσπαθείας αὐτὰς τῆς μικροῦλας, ἐνῶ ὁ σύζυγός της τὴν ἔσυρε ἀπὸ τὸ χέρι διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ψιθυρίζοντας κάτι τουρκιστί. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΕΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
ΜΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
← 3 - ΣΤΟΑ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3 →

ΚΑΤΑΡΑ ΣΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗ

*Τὴ Μάνα τὴ Ζετιμητή, τὴν Ζακουμένη Μάνα,
Τὸ πνεῦμα τὴ ὤρησα, τὸν κόσμον τὴ Μητέρα,
Τὴ Μάνα ποῦ ἐκοκόπισε ὀτὴ γῆ ἀπ' ἄκρη ὀ' ἄκρη
Τῆς χάρες τοῦ πολιτισμοῦ, τὰ φῶτα τῆς Σοφίας,
Ἐκεῖ ποῦ τὴν ναορίζε μ' ἀτέλειαν τραγούδια
Ἡ Δόξα ψάλλοντας γλυκὰ τῆς νίκης τῶν παιδιῶν της
Ἄπ' τὰ γλοκὰ τῆς ὄνειρα τὴν ζήτησῇ ἢ ἀπ' αὐτὰ,
Τὸν ὕμνον τὸ ὄρησμο, τοῦ Παρνασσοῦ ὁ βόγγος,
Τὸν Ἐλικῶνος ὁ ἀγὸς, βοῆ, δαρμοὶ ἀνέμων,
Παῖδων κοκκάλων τριζιμο, τὸν κόσμον ἢ κατὰρες
Γιὰ τὸ μεγάλο ἄκοσμο, τὸ μῆνυμα τοῦ Ὀλέτου
Ποῦ μέσα σ' ἀστροπρόσβια Ζαχρημένος λέει.
ἘΝτροπὴ σὰ περαιομένα σου, ντροπὴ σου Ψηλορείτη,
Ποῦ τὴ σὸκὰ σου ἔριχνες μιὰ λάμα ν' ἀναστήσῃς,
Μιὰ μυριοκέφαλη ὄχη, τῆς κόλασης μιὰ γένη,
Τὸν Μινωταῖον μιὰ σπορὰ!... Ντροπὴ σου Ψηλορείτη,
Ποῦ γρόνια τὴν μέγαλόνος γιὰ νύσθη μαῖρη μέρη
Νὰ φοκτωθῇ ὄσ' ἀκόσο φαρμακερὸ μαζαῖο
Μέσα σὲ χεῖρα ἀπονα, καταραμένα χεῖρα,
Ἐἴνα σὲ κάθε ἀδῶθημα, σ' ἐγγνωμοσύνη ξένα,
Γιὰ νὰ ῥιχθῇ ἀνέμο, μὲ δόλο, μ' ἀκουσία
Πάνω σ' ἄγιον τᾶμα, στῆς Μάνας του τὰ στήθη!...
Ντροπὴ σὰ περαιομένα σου, ντροπὴ σου Ψηλορείτη,
Ποῦ ἀρῆσες ν' ἀναστήθῃ μιὰ τέτοια μαῖρη κλήρα,
Κι' ἀπάνω του δὲν ἐπεφτες βαρὺς σ' ἀστροπέλεκι
Γιὰ ν' ἀνούγιανε βαθεῖα στῆ γῆ μιὰ καταθῶρα
Και νὰ περτε σὰ Τάραρα, τὴν πρῶτην του Πατρίδα,
Ποῖν νὰ σοῦ δόσῃ τὴν ντροπή, τὴν Κόρη ποῖν λερώση
Καὶ σῆμερα μὴν ἄκουες μὲ πόνο, μὲ λαχτάρα
Ἄπ' ἄκρη ὀ' ἄκρη μιὰ φωνὴ μυριοτόση νὰ λέγῃ
Ἐνάθημα στὸν ἀπίστο, κατὰρα στὸν Προδότη!...*

II

*Πηγμένη ὀτὸν ἀντίλο, βαθεῖα, βαρεῖα μὲ πόνο,
Τὸν Ψηλορείτη ἢ φωνὴ ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ
ἘΜοῦ φῶν ἢ τίμα, Ὀκνεμα, μὴ οἰζῆς τὴν πλῆγῃ μου!
Μὰ ποῖν μὲ κρίνης, ἄκουσε νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια.
Ἦταν γρόνια δόστηγα, καταραμένα γρόνια.
Μέσ' τὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς, τραγῶν μου ὁ δόλος,
Παρθένον κλάμα, συμφορᾶς, καταστροφῆς, συντριμμια!...
Μέσ' τῆς σκλαβιάς τὴ ὀκοτεινὰ, πόσες φορὲς δὲν εἶδα
Δαυμόνον μαγγανέματα, διαβόλον συνοργεῖς
Ποῦ τοὺς ἀπίστον δειχνανε τοὺς δρόμους τῆς κακίας,
Τῆς τέχνης τῶν τὰ ὄνειρα τὸ πῶς μὲ δίχλος κόπο
Νὰ οπεῖρον γύρω τὸ χαμὸ, πῶς τὴν Τιμὴν ἄρπάξουν
Και πῶς νὰ δένον πῶ σφικτὰ τοῦ Ἑλλῆνος τὰ χεῖρα!...
Μὰ κάποτε μιὰ βραδυὰ, — γιὰ πάντα θὰ θυμᾶμαι, —
Στῆς νύχτας τὸ τρισκοτάδο, ἐνοιῶσα κάποιον τρόμο!
Μετ' τῆς γιονᾶς τὴν παγωνιά, μὲ ξύπνησαν οἱ ἀνέμοι.
Τραγμοὶ, φρειδῶν συνοργεῖα, κακὸ, ἀναμτωποῦλα...
Ἦταν στοιχῶν τὰ χάρινα, ἐξάφνομα δαυμόνον!
Ἀπότση μιὰ μάγισσα και μοῦπε μὲ τὰ γέλοια:
Ἄπόψε ἔχομε χάρες, τραγὴ γιορτὴ και γάμοις,
Ὁ Σατανᾶς εἶνε γαμπρός και νύσθη ἢ ἀμαρτία!...
Ἐνάθημα τὴν τὴν νυκτιὰ τὴν κολασμένη ἐκείνη!...*

III

*Κ' ἡ Μάνα ἢ Ζετιμητή, ἢ Ζακουμένη Μάνα,
Τὸ πνεῦμα τὴ ὤρησα, τὸν κόσμον ἢ Μητέρα,
Στὸ ἄκοσμο ἐγύρισε τὸ βλέμμα τῆς τραγῶν
Κ' ἀπ' ἄκρη ὀ' ἄκρη κῆταξε χιλιάδες τὰ παιδιὰ της
Σμὰ νὰ παραστέκουνε μὲ τᾶματα σὸ χέρι,
Ζαχρημένα, ἔτοιμα σὸ πρῶτο τῆς τὸ νῆμα,
Στὸ πρῶτο τῆς τὸ μῆνυμα νὰ δώσουν τὴ ζωὴ τους!...
Μὲ καλοῦνη, μὲ στοργή, μὲ Μάνας Ζαχρημένο,
Ἀίχροντας κάποιον ἦλιο μὲ τὸ διαρῆνον Στέμμα,
Μὲ μιὰ γαλήνη ποῦλεγε πολλὰ, ὀτὴ Δόξα λέγει
ἘΜάνα ποῦ στέκει πάντοτε εἰς τὸ Σταυροῦ τὸν ἴοκιο,
Μητέρα ποῦλε γύρω τῆς παιδιὰ ὀταν τὰ δικὰ μου
Κ' ἔχει τὸν Κοροϊαπῆνο μου γιὰ πρῶτο τῆς καμᾶρι,
Ἄ ὄχι, δὲν τὴν σκιάζονε ἐπιβουλῆς και δόλοι
Και προδοτῶν κτηνηματα. Ἰσῶδα κ' Ἐφιάλται!...
Μόνον σὲ μαῦρο ἄς γραφῇ τῆς Ἰστορίας φύλλο
Τὸ ἔνομα τοῦ ἀνομον προδότη, γιὰ νὰ λέγε
Ἀῶνες κι' ἄν διαβαίνονε ἢ ὑστερες ἢ γένους
Ἐνάθημα στὸν ἀπίστο, κατὰρα στὸν Προδότη!...*

IV

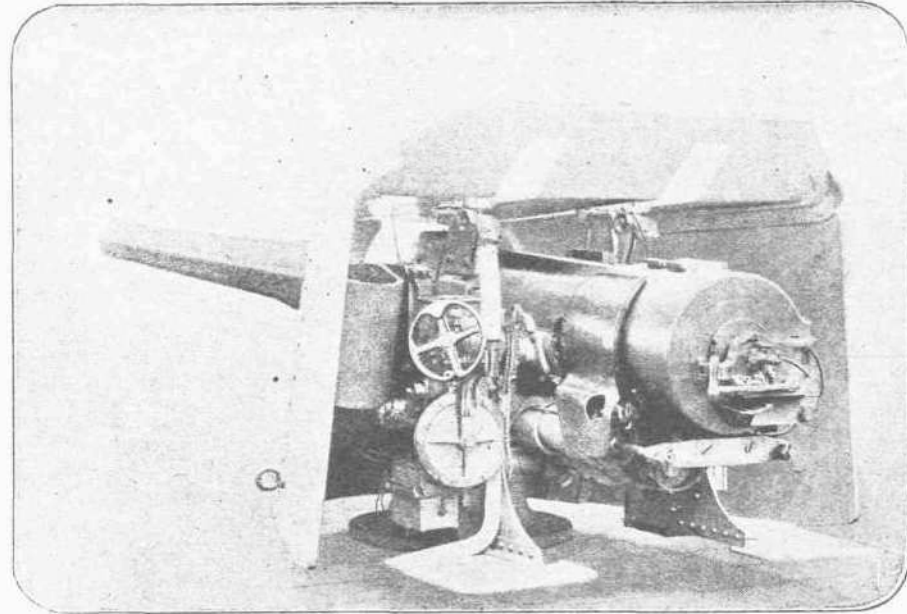
*Και πάλι ξανακοιτήθηκε ἀπ' τὰ βουνὰ τραγῶν
Και πάντοτε ὀ' ἀκούεται μὲ βόγγο, μὲ λαχτάρα
Νὰ λέγῃ ὁ ἀντίλοος τοῦ Ἑλλῆνος τὸν πόνο
Ἐνάθημα στὸν ἀπίστο, κατὰρα στὸν προδότη,
Κατὰρα ποῦ τὸν γένναγε, κατὰρα στὴ γέννη τῶν!...*

Α. Τ.

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 11 ΕΝΑΝΤΙ ΒΑΣ. ΣΤΑΥΡΩΝ
Τὰ πεφημισμένα Costumes-Tailleur
ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ,"
ΣΤΑΔΙΟΥ 31
Κουστούμια ἔτοιμα και ἐπὶ παραγγελία
δι' ἀνδρας. Ὑφάσματα χειμερινὰ, ἐσώρ-
ρουχα πλεκτὰ νεωτάτου συρμού.

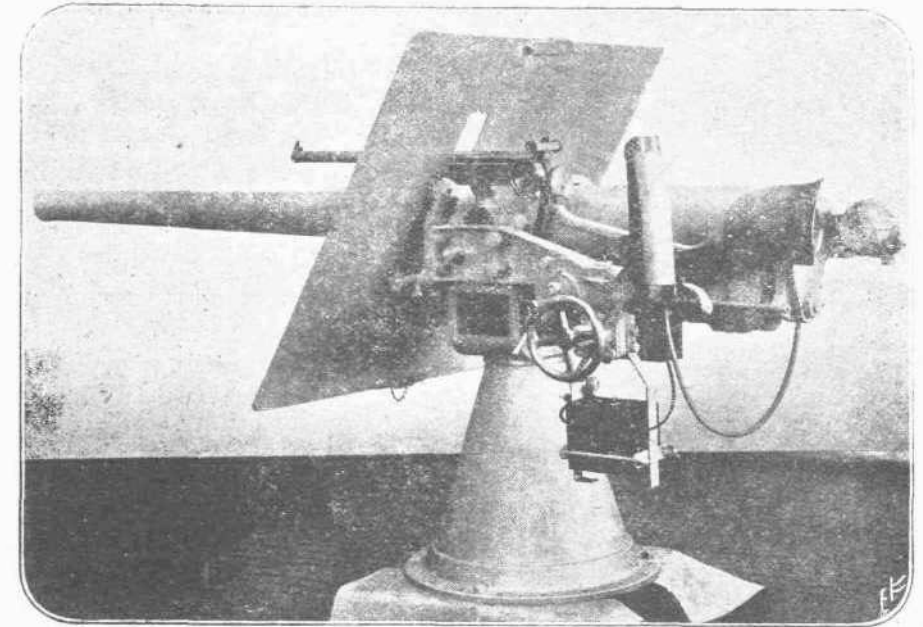
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΝ

ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ.— Πυροβόλα των εργασιών "Αρμστρονγκ" των 0,15 μ. Είναι νεωτάτου τύπου, με θαυμαστήν εδύβωλιαν και χρησιμοποιήθησαν κατά πρώτον ύλο του 'Ιαπωνικού ναυτικού. Το βλήμα των είναι 16 χιλ. μετ' αρχικής ταχύτητος 700 μέτρων κατά δευτερόλεπτον. Η δύναμις αυτών δύναται να κινήσῃ ἐκ του διαιτηρικού θώρακα πάχους 15 εκατοστών. Με αυτά τὰ πυροβόλα ἐβomberισθησαν αἱ Ἀθήναι.

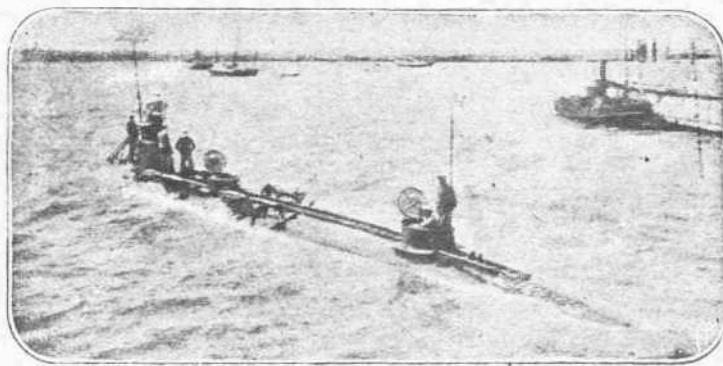
Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ.— Δὲν περνᾷ σχεδὸν ἡμερᾶς χωρὶς ν' ἀναγγελθῇ και μία καταβύθισις ἐμπορικοῦ κολοσσού, Ἀγγλικῆς ἢ Ἀμερικανικῆς, ἐκ τῶν μεταφερόντων πολεμφοδία και ἄλλα πολεμικὰ εἶδη. Τὰ βάθη του Εἰρηνικοῦ και του Ἀτλαντικοῦ ὠκεανου ἐτροφοδοτήθησαν ἀπὸ τῆς ἐνάργεως του πολέμου με πλήθος κολοσσῶν, οἱ ὁποῖοι κινηροσκαπεύουν κολοσσιαίας περιουσίας.

ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ.— Ταχυβόλον και αὐτὸ των εργασιῶν "Αρμστρονγκ" των 0,075 μ. Είναι ὅμοιον με τὸ ἀπάναντι παριστόμενον, εἰς τὴν ταχύτητα και τὴν εδύβωλιαν. Αἱ νεωτέρας πολεμικαὶ τέχναι δὲν κατάρθωσαν ἀκόμη νὰ μᾶς δώσουν τι εἰςότερα και διαφέροντα κατὰ πολὺ εἰς πλεονεκτήματα.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.— Ὁ Μέγας πατὴρ και ὁ ἀγαπημένος του υἱὸς «Φίλιπ» δὲκασ χαιδευτικά τὸν ἀνοιδᾷ και ἰσως τὸν ὀνομάζουν ὅλοι οἱ Γερμανοί. Ὁ δημιουργήσας τὸ μέγα παρὸν τῆς Γερμανίας και ἐκεῖνος που θα τὸν διαδεχθῇ δια τὸ μέλλον.

Η ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΜΗΧΑΝΗ.— Πραγματικῶς δαιμονία μηχανὴ τὸ ὑπερβύχιον. Με αὐτὰ ἡ Γερμανία κατάρθωσε νὰ καταστήσῃ ἀγροφον χάρτην τὴν Ἀγγλικὴν ναυτικὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ του κόσμου ὀλοκλήρως. Τώρα ἀρχισαν νὰ περιτριγυρίζουν και τὰ στρατοπέδματα τὸν Φλεβῶν, Ἀσφαλῶς καὶ θὰ ἀκοσσωμεν πάλιν, πρὸς δόξαν τῆς διαβολομένης γερμανικῆς ἐφευρετικότητος.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΙΠΟΥΧΙΣΜΑΤΑ.— Ἀληθῶς τὰ τελευταία λιποψυχίσματα τῆς δυστυχομένης Ρουμανίας ἀποτελοῦν αἱ μακρὰ αὐταὶ και θλίβεραι συννοδῆσαι στρατοῦ, πολεμφοδίων, λαοῦ και ἐπικκοσμου, ζωῶν και κτηνῶν ἀναμῖξ, που φεύγουν, φεύγουν ὀλονέν πρὸς βορρᾶν, ἐνῶ αἱ ὀπισθοφυλακαὶ των ἀγωνίζονται μάτην νὰ ἐξασφαλίουν τὴν ὑποχώρησιν αὐτῆν.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ.— Ἴδου και μία ἀνάμνησις ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς 18 Νοεμβρίου, που ἀντιπροσωπεύει τὸ ξυπνισμὸν τῆς Φυλῆς. Ἐνα θραῦσμα ἀπὸ τὰς ὀβίδας που ἐρηψαν οἱ σύμμαχοι κατὰ τὸν Ἀθηνῶν, διότι δὲν ἐδέχθησαν νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὴν παραφροσῶν του «δεδοκιμασμένου φίλου του».

ΚΑΥΜΕΝΗ ΔΟΒΡΟΥΤΣΑ!— Ἴδου τι ἀπέμεινε σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Δοβρουτσᾶς μετὰ τὴν πανωλεθρίαν, που ἔβασθη ἐκεῖ ὁ Ρουμανικὸς στρατός και τὴν ἐν τάχει ὑποχώρησιν αὐτοῦ πρὸς βορρᾶν. Ἐρημία και ὀλεθρος παντοῦ, ὀπου προηγουμένης ἀνθοῦσε ἡ ζωὴ.

K. ΔΕΑΝΔΡΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝΕΚΚΛΗΡΟΝΙΚΟΝΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α'. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ

Όλο τὸ καλοκαίρι, δὲν ἀξίζεις ὅσο μιὰ χειμωνιάτικη ἀθηναϊκὴ λιμακὰ. Ὁ ἥλιος ἀπαλὸς στὴν λαμπράδα του, γεμίζει χαρὰ τὴν ψυχὴ κι' ὁ γαλανὸς οὐρανὸς κατακάθαρος ἀπλώνεται σὰν ἀπέραντη γαλάζια χλαμύδα ποὺ τὴν τεντώνουν ἡ νεράιδες τῶν βουνῶν ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἡ σειρήνες τοῦ Σαρωνικοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Στὰ φυλλώματα τῶν δένδρων τὸ φῶς παίζει χίλια παιχνίδια καὶ τὰ ὑγρὰ φύλλα γαλιζοῦν σὰν μύριοι μικροὶ καθρέφτες μὲ πράσινη κορνίζα. Ὁ Ὑμηττός, ποὺ σὰν παρθένα ἀλλάζει χρώματα σὸ κάθε φύλλο τοῦ ἥλιου, εἶναι καταγάλανος, ἐνῶ πρασινορόδινα ἀγκαλιὰ ἀνοίγονται στὰ πλάγια του, ἡ δημοφροσκαλισμένη του χαράδρος.

Οἱ λόφοι, τὰ χωράφια, ἡ Ἀκρόπολις καὶ κάθε κομμάτι τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ὄριζοντος, μοιάζουν ἓνα πανάρχαιο ταμπλό ποὺ τοῦ ζωῆρεψε τὰ χρώματα ἓνας νέος καλλιτέχνης μὲ μαγικὴ πινελιά.

Εἶναι Κυριακὴ πρωΐ καὶ ὅλη ἡ Ἀθήνα ἔχει ξεχνῆσθαι στὴν πλατεία τοῦ Ζαπτείου. Τὰ δρομάκια τοῦ περιβολιοῦ εἶναι γεμάτα κόσμο. Ὅλα τὰ πρόσωπα ἔχουν τὴν ἔμορφη σφραγίδα τῆς χαρᾶς. Τὰ ξεφωνητὰ τῶν παιδιῶν γεμίζουν τὸν ἀέρα σὰν κελιδήματα πουλιῶν. Εἶναι ἔμορφη ἡ φωνὴ τους εἴτε γελοῦν εἴτε κλαίει.

Ἄλλως τὸ τόσο εὐκόλα ἀλλάζουν ἀπὸ τὸ ἓνα στ' ἄλλο, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἀλληλένδετα γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀπλότητα τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Ἡ ἀρμονία συμπληρώνεται μὲ τὸ βιενέζικο βάλε ποὺ σκορπίζει ἡ ὀρχήστρα. Κανεὶς δὲν προσέχει ἀλλὰ ὅλοι τὸ παρακολουθοῦν γιὰ τὴ ψυχικὴ τους διάθεση εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ συνθέτου.

Οἱ ἦχοι χτυποῦν ἴσα στὴν καρδιὰ καὶ ἡ σκέψις τους βγαίνει σὰν νὰ ἔχουν ποτισθῆ με τὴν εὐγενικὴ ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς. Τὶ ἔμορφα ποὺ κυλάει ἡ ζωὴ αὐτῆς τῆς ὥρας!

Ξεγνᾶν οἱ ἄνθρωποι τὸν ἑαυτὸ τους κι' ἀφίνουν τὴν ψυχὴ τους νὰ τὴν λούζῃ ἡ λιμακὰ, ὅπως τὰ πλάγια τῶν βουνῶν καὶ τὰ φύλλα τῶν δέντρων. Γίνονται κι' αὐτοὶ ἓνα κομμάτι τῆς ὅλης φύσεως ποὺ ἀπολαμβάνει μιὰ ἀπὸ τῆς ἔμορφώτερες στιγμῆς.

✱

Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τραπέζια ποὺ εἶναι ἀπλωμένα στὴν πλατεία, κάθονται τρεῖς κοπέλες μὲ τῆς μητέρες τους. Τὰ γέλοια τους σκορπίζονται τριγύρω σὰν ξέσπασμα ἀνήσυχου τῆς χαρᾶς τῶν ἀδῶων καρδιῶν, ποὺ δὲν ἐνοιῶσαν ἀκόμη τὴ ζωὴ.

Ἡ πᾶσις τους ἐπερίμεναν ὄρες τώρα τὰ κουταλάκια ποὺ αἰωροῦντο εἰρωνικὰ ἀπὸ πάνω τους, πηδῶντα στὰ σκιρτήματα τῶν χειρῶν ποὺ τὰ κρατοῦσαν.

— Καθμένη Φοῦλα, θὰ μὲ κάνεις νὰ σκάσω ἀπὸ τὰ γέλοια...

Ἡ Φοῦλα, ἐνῶ μὲ μιὰ κωμικὴ σοβαρότητα προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὸ γέλοιο ποὺ ἀνυπομονοῦσε νὰ ξεσπάσῃ, ἔγυρε καὶ κάτι ἐψιθύρισε κρυφὰ στὴ διπλανή της, μιὰ ἔμορφη μελαγχρινὴ δεσποινίδουλα 14 χρονῶν. Αὐτὴ μὲ μιὰ ἐκπληξὴ γεμάτη περιέργεια καὶ

εἰρωνία ἐγγύρισε καὶ ἐκύτταξε στὸ ἀπέναντι τραπέζι.

— Μὰ ὄχι ἔτσι ἀπότομα καθμένη Λιλὴ!

Στὸ τραπέζι ποὺ ἐκύτταξε, ἐκάθηντο δύο νέοι 18 ἕως 20 ἐτῶν. Ὁ ἓνας ἦ ὑψηλὸς καὶ εὐσωμος, ξανθὸς καὶ μὲ ξυρισμένο μουστάκι, ἔμοιαζε κάποιον περιώνυμον πρωταγωνιστὴ τοῦ κινηματογράφου, τοῦ ὁποῦ ἐμμητο καὶ τίς πόξες στὴ κάθε του κίνησι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μιὰ μάσκα μὲ τὸν ἀστεῖο νεανικὸ ἐγώισμὸ ζωγραφισμένον στὰ χαρακτηριστικὰ του.

Ἐκάντιζε, ἐνῶ τὰ μάτια του χωρὶς καμμιὰ ἔκφρασι, ἀφηναν τὸ βλέμμα νὰ πλανᾶται ἐπιπόλαιο καὶ ἀδιάφορο. Ὁ ἄλλος μελαγχρινός, κοντήτερος ἀπὸ τὸ φίλο του, λεπτός, μὲ ἔκφρασι καὶ μάτια καὶ ἀπαλὰ χαρακτηριστικὰ, ἔδειχνε ἓναν νέον 18 ἐτῶν ποὺ ἔκλεινε στὴν ψυχὴ του ἓναν κόσμον ὀλόκληρον, καθρεπτιζόμενον στὸ βλέμμα του, φωτιζοντάς το μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ λάμψι. Διέκρινε κανεὶς τὸν καλλιτέχνη, ποὺ λόγῳ τῆς ἡλικίας του, δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ ἐκφράσῃ σ' ἓνα ἔργο, τὴ μεγάλη φωτιὰ ποὺ ἔκαιγε μέσα του, τὴ φωτιὰ ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο δημιουργὸ καὶ τὸν ἀναδικνύει μεγάλο.

Ἀπὸ τὴν ὥρα σχεδὸν ποὺ ἐκάθισαν μὲ τὸ φίλο του, δὲν εἶχε ξεκολλήσει τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὴ μικροῦλα τοῦ ἀπέναντι τραπέζιου.

Ἡ Λιλὴ μόλις τὸν ἐκύτταξε ἔγυρε τὰ μάτια της στὸ πιατάκι τῆς πᾶσις. Ἐπῆρε τὸ κουταλάκι καὶ ἐνῶ ἀργὰ ἀργὰ προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ τὸ γλυκό της, ἐσκέπτετο ὅτι κάποτε τὸν ξαναἶδε αὐτὸν τὸν νέον νὰ τὴν κυττάξῃ ἔτσι. Δὲν ἦταν βεβαία ὅτι ἦτο αὐτὸς ἀλλὰ ὁ τρόπος τῆς ματιᾶς του τὴν ἔπειθε. Ἦταν τὰ ἴδια μάτια καὶ τὸ ἴδιο βλέμμα. Δὲν τὴν εἶχε ἄλλος ξανακυττάξῃ ἔτσι ποτέ. Ἦταν ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ ἐνοιῶθε τὸ βλέμμα ἐνὸς νέου νὰ τῆς περνᾷ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ εἰσχωρῇ σ' ἓνα βάθος ποὺ κι' αὐτὴ τὸ ἀγνοοῦσε. Τὴν πρώτη φορὰ τῆς φάνηκε τόσο ἀδιάκριτη αὐτὴ ἡ ματιὰ, ὥστε ζαλιστικὴ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὴν ντροπὴ της. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ντράπηκε ἔτσι. Τῆς φάνηκε παράξενο ἀλλὰ δὲν τὸ συλλογίστηκε. Αὐτὴ ἡ ματιὰ τῆς ζύπνησε κάτι μέσα της ποὺ ἀκόμη δὲν τὸ καταλάβαινε τί ἦταν. Τώρα δὲν ἐθύμωσε ἀλλὰ ἄρχισε νὰ σκέπτεται γιὰ τὴν κυττάξῃ ἔτσι αὐτὸς ὁ νέος. Γιὰ τὴν ἀναγκάζει νὰ κατεβάξῃ τὰ μάτια μιὰ παράδοξη ντροπὴ; Ἐν τῷ μεταξύ ἔτρωγε τὴν πᾶσις της χωρὶς νὰ μιλά. Ἡ Φοῦλα τὴν ἐσοκύντησε.

— Ἐ! τώρα σοῦ ἤρθε ὅλη ἡ ὄρεξι;

Ἡ Λιλὴ τὴν ἐκύτταξε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ φρυδάκια της ἐνῶ ἓνα κρυσταλλομένο μεϊδιάμα κρατοῦσε διεσταλμένα τὰ ἄδολα χεῖλη της. Αὐτὸ τὸ μεϊδιάμα ἦταν ἡ ἀπάντησις στὴ γελαστὴ ἐρώτησι τῆς φίλης της.

Ἐκτυποῦσε πιά μεσημέρι. Ὁλος ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Σὲ λίγο στὴν πλατεία εἶχαν μείνει μόνο λίγες παρέες ἐνῶ οἱ μουσικοὶ ἔκρυναν τὰ ὄργανα στῆς θῆρας τους.

Ἡ Λιλὴ εἶχε ξανᾶβρει τὴν πρώτη της εὐθυμία. Γελαστοὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ μαθήματα τῆς Δευτέρας, κοροιδεύοντας κάτι γέρους καθηγητᾶς.

— Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς χωνέψω. Σὲ χαϊδεύουν μὲ μιὰ τέτοια ἀναίδεια ποὺ σοῦρχει νὰ τοὺς πετάξῃς τὸ βιβλίο στὰ μοῦτρα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Λιλῆς ἔβγαине μιὰ τέτοια κοινβέντα. Ὅταν πρὸ καιροῦ τῆς εἶπε μιὰ φίλη της, «τί κάθισαι καὶ σὲ χαϊδεύει αὐτὸς ὁ γέρω χάχας;» αὐτὴ ἐθύμωσε γιὰ τὴν ἀσέβεια τῆς συμπαθῆτριάς της πρὸς τὸν καθηγητὴν της.

— Καὶ πῶς μὲ χαϊδεύει, τί; Μήπως δὲ μὲ χαϊδεύει ὁ μπαμπᾶς μου, ἡ μαμά καὶ τὸςες κριεὲς φίλες της ποὺ ἔρχονται σπῆτι; Ἐσένα δὲν σὲ χαϊδεύουν;

Τὶ διαφορά σὲ ἓνα μῆνα!

Μετ' ὀλίγον ἐχωρίστηκαν. Ἡ Λιλὴ μὲ τὴ μαμά της ἐπῆραν τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου καὶ μόλις ἐφθάσαν στὴν ὁδὸν Σίνα ἐστάθησαν. Ἡ ὑπηρετρία ἦταν στὸ παράθυρο. Μόλις τὶς εἶδε ἔτρεξε καὶ τοὺς ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Ὁ κ. Ἀρίνος, τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου, δὲν εἶχε ἄλλο παιδί ἀπὸ τὴ Λιλίκα του. Ἐμοιαζε τῆς μαμάς της, ἀλλὰ στὰ μάτια καὶ στὸ χῶμα τῶν μαλλιῶν, ἦταν ἴδιος ὁ μπαμπᾶς της. Ἦταν ἡ μοναξιά της καὶ μ' ὅλα τὰ χάδια ἦταν ἓνα χαριτωμένο παιδί μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ χωρὶς ἰδιοτροπίες. Θεωροῦσε τόσο φυσικὴ τὴν ὑπερβολικὴ ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχαν, ὥστε αὐτὸ δὲν τῆς ἔκανε ἰδιαιτέρα ἐντύπωσι ποὺ νὰ τῆς στρεβλώσῃ τὸ χαρακτῆρα, ὅπως συμβαίνει συνήθως στὰ παιδιά.

Κάθε Κυριακὴ ἀπόγευμα ἐπῆγαιναν στὸν κινηματογράφου. Ἦταν ἡ ὥραιότερα ἀπόλαυσις τῆς παιδικῆς της ψυχῆς, νὰ βλέπῃ τὴ ζωὴ νὰ ξετυλίγεται στὸ πανί τοῦ κινηματογράφου, σὰν ἓνα δνειρο, σὰν μιὰ ἱστορία, σὰν παραμῦθι ποὺ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἐντούτοις ἡ ἄφωνος ομιλίς, τῆς ἐξασκοῦσαν μιὰ περιέργη γοητεία ἐγέμιζε τὸ κεφάλι της ἐντυπώσεις ποὺ δὲν τῆς ἠθοῦντο, χωρὶς νὰ καταλαβαίῃ ὅμως, ὅτι θὰ ἤρθε σιγὴν ποὺ θὰ ἔκρινε τὴ ζωὴ της, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπῆρειαν τοῦ κινηματογράφου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΒΟΛΩΝΑΚΗΣ

Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσος καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ὕπερ τῆς κατασκευῆς τῆς νουναρχίδος «Κωνσταντίνος Βασιλεῦς».

Ὁ κ. Βολωνάκης κατόπιν κακοβούλων εισηγήσεων συνελήθη ὡς Βενεζελικός ὑπονομούμενος τὸ καθεστὸς προδίδων τὴν Πατριδα του καὶ κυρίως ὡς ἀντιβασιλικός.

Ὁ κ. Βολωνάκης ἀπεδόθη εἰς τὴν κοινωνίαν ἀσπίλος ἀπὸ τὴν βρωμερὰν κηλίδα, τὴν ὁποίαν τοῦ προσήψαν ὑπουργοὶ προσωπικοὶ ἐχθροί. Τὴν λατρείαν καὶ τὸν σεβασμὸν τὸν ὁποῖον τρέφει ὡς πιστὸς ὑπῆκοος, ὁ κ. Βολωνάκης, εἰς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἀποδεικνύει τὸ πρὸ τινος ἐκδοθῆν σύγγραμμά του «Ἀγωγή τοῦ πολίτου», ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὁποῖου ἀποσπῶμεν τὴν κατωτέρω, ἐκ τῶν ἀπειρῶν, παράγραφον. «Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, ἵνα ὦμεν ἀληθῶς φιλοπάτριδες, ὀφείλομεν νὰ ἀγαπῶμεν καὶ τιμῶμεν τὸν ἐνοσαρκούντα τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν καὶ πληρῶσαντα διὰ πανεκλάμψρον πολεμικῶν θριάμβων αἰῶνων πολλῶν, πόθους καὶ δνειρα τῆς φυλῆς καὶ ζωογονούντα τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν καλλίνικον Βασιλέα ἡμῶν Κωνσταντίνον τὸν ΙΒ' καὶ τὴν σεπτὴν Βασιλικὴν οἰκογένειαν».

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Θύμα ἀρχαίων σοκοφαντιῶν, ἔπεσε καὶ ὁ κ. Κοφινάς, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐθνοφελὴς δράσις ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν ἦτο κάρφος διαφόρων μοχθηρῶν. Ὁ κ. Κοφινάς συλληφθεὶς ἀπελύθη ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἐξηκρίβωσε ὅτι ἦτο ἀθῶος τοῦ ἀποδοθέντος εἰς αὐτὸν ἐγκλήματος. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» καὶ ὁ κόσμος ὁ γνωρίζων τὴν δρασίμ του, εἶχε ἀκούσει τὴν σύλληψιν του μετ' ἀληθοῦς καταπλήξεως καὶ ἀνάλογος πρὸς αὐτὴν ὑπήρξεν ἡ χαρὰ ὅλων μας, ὅταν ἐμάθαμεν ὅτι δὲν ἐπεβαρύνετο ἀπὸ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε ἐνοχοποιηθῆ.

Ἀληθές εἶνε ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις πολλὰ τὰ ἐκτροπα εἶναι δυνατόν νὰ συμβοῦν, ἀλλὰ ἡ ἀμερόληπτος ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ἡ ὁποία διέκρινε πάντοτε τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην, ἀποδίδει ὅσον οἶόν τε τάχιστα τὴν τυχόν ὀφειλομένην ἠθικὴν ἱκανοποίησιν εἰς τὰ ἐνίστε παρουσάζόμενα πρὸ αὐτῆς θύματα, μετὰ τῆς αὐτῆς εὐθύτητος, μετ' ἧς πληροῦσι καὶ τοὺς ἐνόχους.

✱

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Τὸ πρακτικώτερον ὄφρυ εἶναι τὸ ἀπαράμιλλον Ἡμερολόγιον τοῦ Βρετοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐπιμελεῖα τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἤδη μὲ τὸν τόμον τοῦ 1917 εἰς τὸ 17ον ἔτος. Ἰδέτε τί περιέχει:

- Χρονολογία, ἱστολόγιον κλπ. — Κοσμογραφικὰ. Ὁ Κεντρικός Ἡλιος τοῦ Σόμπαντος. — Ἀτμοσφαιρικὰ. Κερραυνοὶ περιεργα ἀποτελέσματα. — Γεωλογικὰ. Καταστροφὴ τῆς Λισσαβῶνος ὑπὸ σεισμοῦ. — Βασιλεῖον Ὀρνικῶν. Σμάρραδος, Πιερραῖον. — Βασιλεῖον φιντῶν. Γεωμῆλων εἰσαγωγή εἰς Ἑλλάδα. — Ἀνθρωπολογικὰ. Παχυσαρκία μυθώδης. Γιγαντες. Νάνοι. — Ἠπειρὸν ἱστορία. — Ἠθῶν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. — Μεσολογγίου ἀλωσις. — Βασιλεῖος Κωνσταντίνου Γάμοι. — Ὀθωνος ἔξωσις. — Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος. — Οἰκονομολογικὰ. Δημόσιον χρέος τῆς Ἑλλάδος. — Ὁ πρῶτος φιλέλληνας. — Ἡλιοθεραπεία. — Πλουτολογικὰ. — Ὑγειονομολογικὰ. — Πανευρωπαϊκὸς πόλεμος. — Μεγάλη συμφορὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Φιλανθρωπικὰ. Πολυκλινικὴ, Οἶκος τυφλῶν. Ἀσυλα ἀνιάτων καὶ ἀστέγων. Σύνδεσμος κατὰ τῆς φθίσεως. Ἐρυθρὸς Σταυρὸς. Οἰκονομικὸν συστάτιον. Δρομοκαίτιον φρενοκομείον κλπ. Ναυτικὰ. Τὰ ὑποβρύχια. Κέρδη Ἑλλ. Ἐμπ. Ναυτιλίας. — Ποίησις. — Πέραν τοῦ τάφου. Διήγημα. — Ναυτικὸς ἀποκλεισμός τῆς Ἑλλάδος. — Ὁ Τηβέντιος. Ἐπεισόδιον τοῦ Πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. — Συζυγικὴ κωμῆδια. — Τὶ ἐφῆρνε ὁ Μ. Ναπολέων περὶ τοῦ πολέμου. — Ὁ Κάιζερ. — Στατιστικὰ. — Βιομηχανικὰ. — Μεγάλοι νεκροὶ τοῦ 1916. Γ. Θεοτόκης, Κ. Μαυρομυζῆλης, Βασίλισσα Ρουμανίας. — Πειραῖος λιμὴν. — Ἀνέκδοτα. — Ἀπὸ τὴν Κορηκὴν ἐπανάστασιν τῆς Σαχάρας. Δραπέτευσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ φρενοκομείου. — Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Χαΐτης. — Ἐργεσιεὶς καὶ ἀνακαλίψεις. Ὁ κινηματογράφος. — Ἀθλητικὰ. — Πῶς ἐπενοήθη ὁ Καραγκιόζης. — Συμβολαί. — Γαστρονομικὰ. — Συναγωνισμὸς αὐτοκινήτων. — Ἡ Βυζαντινὴ μαγειρικὴ. — Ἀντίματα. — Ὁραῖα τέχνη. — Ἐπισκέψεις εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ Μουσεία. — Ἐκ τοῦ βίου τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν. — Ὁ χορὸς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ σήμερον κ.λ.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ 3 δρ., χαρτόδετον ἀντὶ 4 δρ.

ARTHURO GRAF

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Πεδιά ύψηλή και ξηρός, γεμάτη χορτάρια, λίθους και άκίνητα νερά. — Είς το μύσον στέκεται ο Ίησούς μόνος. Αποτόμως εμφανίζεται ο Σατανάς. — Ο Ίησούς τον άτινίζει κατά πρόσωπον, χωρίς να προφέρει λέξιν.

Σατανάς. Σβύνεται ή μέρα και εσύ μόνος στην έρημιά αυτή τί μένεις;

Ίησούς. Μά δεν είμαι μόνος.

Σατανάς. Έρημος ό τόπος είναι και δεν βλέπω παρά λιθά- ρια και χόρτα, που φουλιάζει μέσα φαρμακερό τό φεΐδι. Δεν φοβάσαι τάχα;

Ίησούς. Τι να φοβηθώ;

Σατανάς. Αφού είσαι μόνος;

Ίησούς. Δεν είμαι μόνος.

Σατανάς. Μά ποιος άλλος είναι εδώ;

Ίησούς. Το πνεύμα.

Σατανάς. Ποιός;

Ίησούς. Το πνεύμα, όπου ζή δίχως σάρκα και ζωή στην πλάσι δίνε.

Σατανάς. Κ' είναι μαζί σου; Μά δεν σ' εθάμβωσε, για πές μου, ή ξαφνική μου είς τό πλευρό σου παρουσία;

Ίησούς. Όχι.

Σατανάς. Μήπως ξέρεις ποιός είμαι;

Ίησούς. Ναί.

Σατανάς. Μά εγώ πολύ λίγο σε γνωρίζω. Ποιός είσαι;

Ίησούς. Άνθρωπος, δεν βλέπεις;

Σατανάς. Στην ύρη τέτοιος φαίνεσαι, μά πώς εύρέθηκε στην έρημιά αυτή, χωρίς τροφή να έχη, χωρίς ανάπαυσι ό ύπνος να σου δίδη;

Ίησούς. Πολύ μικρές ανάγκες έχω.

Σατανάς. Εγώ σιμά σου ήλθα πολλές φορές, χωρίς σ' να τό νιώσης.

Ίησούς. Το έννοιωσα.

Σατανάς. Μπα!

Ίησούς. Και τί θές;

Σατανάς. Να σε σώσω.

Ίησούς. Έμένα!

Σατανάς. Κάποιος άσχημα σε συμβουλεύει και κάνεις τρέλ- λες. Γιατί με τό φαύλο κόσμο ν' ανακατεύεσαι; Γιατί τον ερε- θίζεις με λόγια σου πικρά, μ' ιδέες δικαιοσύνης κι' ειρήνης κού- φιας; Γιατί στον κόσμο δίνεις χιλιάδες ύποσχέσεις, χωρίς διόλου εν τούτοις και να τις κάνης; Διεφθάρη πιά ό κόσμος έως τό κόκκαλο και ή άνηρωπινή άθλιότης διόρθωσι δεν έχει.

Ίησούς. Ίσως.

Σατανάς. Προφυλάξον από τά φλύαρα πλήθη. Αλλάζουν γνώμη πιο εύκολα από τό κύμα. Αμφίβολα θεωρούν τον έρωτα, τό μύσο, κάθε συμβουλή που δίδεις. Κί αν χειροκροτή τό φαύλο πλήθος τώρα, θα σε πετροβολήση αύριο.

Ίησούς. Τι τότε θές να ποιήσω;

Σατανάς. Έσε μονάχα. Ζήσε μόνο για σένα.

Ίησούς. Και γιατί;

Σατανάς. Για νάσαι εύτυχιμένος. Αυτός είναι ό σκοπός του βίου μου.

Ίησούς. Μά εύτυχιμένος πώς θα γίνω;

Σατανάς. Φθάνει να με λατρεύης.

Ίησούς. Έσένα;

Σατανάς. Με λατρεύουν πολλοί στον κόσμο.

Ίησούς. Το ποιτεύεις πώς θα γίνω εύτυχιμένος;

Σατανάς. Έχω μυρίους τρόπους: θάβρω εκείνον, που περισσό- τερο σ' άρμόζει, πούναί πιο ταιριαστός στο πνεύμα σου. Μ' άκούεις;

Ίησούς. Σ' άκούω.

Σατανάς. Νείος είσαι ευγενής, δείχνει ή μορφή, παρθενική έντροπή πώς κρύβει μέσ' οτά βάρη τ' όνειρου. Μά γιατί δεν δοκιμάζεις τάχα τον Έρωτα; Καρπός αγαπημένος πάντα είν' ή γυναίκα. Κάθε επιθυμία πληρώνει. Κύντα.

Έν τη ομοτεινή άτμοσφαιρά περιούνη ήδονικά μορφή ώραίων γυναι- κών, άλλαι μόν γυμναί άλλαι δε ήμυμνοί.

Σατανάς. Σ' άρέσουν;

Ίησούς. Όχι. Σκέπτομαι πώς είναι όνειρο πρρασιτικό και πώς ή πλάη έμορφή τους χάνεται άμέσως.

Σατανάς. Τρώντι. Σε ψυχραίνει ή μήμη της Εύας της προ- μήτορος... μά παραμύθια! Άς δοκιμάσουμε άλλο. Νά! χεν- σάφια, άσχημα. Πλούσια πετράδια μύρια κρύβει μέσα οτά σπλά-

χα της ή γή. Νά, σου τά δίνω όλα στο βλέμμα σου μπροστά. Νεύμα σαν κάμης, θάσαι όλωνών κυρίαρχος.

Έξαφνα γύρω του τό έδαφος αποστράπτει από χρυσόν, άργυρον και σωρόν πολυτιμών λίθων.

Ίησούς. Δικά σου είναι τόσα πλούτη;

Σατανάς. Και μύρια ακόμη

Ίησούς. Εύτυχής θάσαι!

Σατανάς. Έμένα δεν μου χρησιμεύουν, μά ώφελούνε τον κόσμο όλο. Τόσο άξίζει τό χρυσάφι, που δεν ύπάρχει, τίποτε σ' αυτόν τον κόσμο που να μη γέρη στή μεγάλη δυναμί του. Σάν τώχης όλα είναι δικά σου. Κάθε νόμος, τό προσκυνάει. Κάθε σου γούστο, θα νικήη τη λογική. Σκλάβοι σου γύρω θά- ναι όλοι κι' ετι σ' άρέση θενά κάνης.

Ίησούς. Κί όμως μ' όλο του κόσμου τό χρυσάφι δεν θα κατορθώσω να κάμω όποιον με μισεί να μ' αγαπήη.

Σατανάς. Μεγάλες απαιτήσεις έχεις. Μήπως θέλεις οκηπτερο ν' αποκηρύξης, μήπως κορώνα τάχα; Άληθινά, καλός σκοπός ή δόξα κι' αξία για κάθε νού μεγάλο. Κύντα του κόσμου τίς πρωτεύουσες, τά κράτη.

Φαίνονται γύρω είς τον όρίζοντα έκτεταμέναί πλούσια πόλεις, με θαυμάσια στολίσματα και θελκτικούς κήπους.

Ίησούς. Και τά ερείπια;

Σατανάς. Ένδοξες χώρες που άνθούν. Διάλεξε ποιός θρό- νος σ' άρέσει και πριν να ξεημερώση, σ' αυτόν θα σ' ανεβάσω.

Ίησούς. Και σ' ό; Σέ θρόνο υψηότερο απ' όσους είς τη γή ύπάρχουν δεν κάθησες ακόμη;

Σατανάς. Άλήθεια.

Ίησούς. Ποιά ψηλά από τάστρα;

Σατανάς. Ψηλότερα από τάστρα.

Ίησούς. Και δεν εγκρεμίσθη;

Σατανάς. Γκρεμίσθηκα απ' εκεί, αλήθεια, μά άλλον έσθησα θρόνον και βασιλεύω τώρα.

Ίησούς. Μείνε λοιπόν στο βασίλειό σου, ή κάλλιο οτά κράτη σου.

Σατανάς. Αργεύσει;

Ίησούς. Σιώπα.

Σατανάς. Λοιπόν τώρα αφού δεν σ' ενδιαφέρει ούτ' αυτό, τί θέλεις;

Ίησούς. Τίποτα.

Σατανάς. Απ' όσα είς την έξουσίαν μου είνε;

Ίησούς. Όχι.

Σατανάς. Να με λατρεύης δεν ποθείς;

Ίησούς. Ω σατανά! μακρόν μου.

Σατανάς. Ακου θα μετανοήσης, άλλ' άργά. Ποιά έργα κάνεις λοιπόν;

Ίησούς. Τα έργα τά δικά μου είναι σ' όλους γνωστά.

Σατανάς. Μην παρορμής τά πλήθη, ούτε νεωτερισμούς να φέρης. Για σωτήρας μάταια των δουλωμένων φαίνεσαι. Είνε δικός μου ό κόσμος.

Ίησούς. Αλλά δικός μου θα γενή.

Σατανάς. Τρελλέ, αρχίζεις άσχημη επίχειρησι.

Ίησούς. Μά δεν γυρεύω δά συμβουλές.

Σατανάς. Πρώσοξε.

Ίησούς. Μη σε μέλει.

Σατανάς. Ακου, αν φίλο δεν με θές, εχθρός σου θενά γίνω.

Ίησούς. Δεν σε φοβοῦμαι.

Σατανάς. Μη τό λές.

Ίησούς. Τι θα μου κάμης;

Σατανάς. Με θάνατο οκληρό και άτιμο θα κάνω να πεθά- νης. Να κύττα.

Από μακρόν είς έν σύννεφο πενθίμου φωτός εμφανίζεται ό Γολγοθάς με τους σταυρούς στήμένους.

Σατανάς. Αύτή είνε ή τύχη πώχω για σένα έτοιμάση

Ίησούς. Φύγε, Μαστροπέ.

Σατανάς. Μ' άργεύσεις;

Ίησούς. Άθλιε κακούργε ετι κι' αν μου κάνης άλλο δεν μπορείς παρά να με ύπηρετήσης στο σκοπό μου.

Σατανάς. Σ' εκείνο τό βουνό θε να ξαναϊδωθούμε μία μέρα. Του κάκου θα με κράζης...

Ίησούς. Όπίσω μου, ω Σατανά, όπίσω!...

Ο Σατανάς έξαφανίζεται. Η άγνή ανταύγεια της ήους εξαπλούται προς την ανατολή.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από τό προηγούμενον)

Έάν ήτο μόνος ό Κοκκονάς, άναμφιβόλως θα τον έπερίμενε. Άλλά από πίσω ό Λαουριέρος εγέμιζε τό πυροβόλο του και ό Μωρεβέλ άκούσας τίς φωνές του ξενοδόχου ανέβαινε τρέχοντας τίς σκάλες. Ό Δελαμόλ τό καλλίτερον που είχε να κάνη ήτο να φύγη. Επήδησε στο διπλανό δωμάτιο και εκλεί- δωσε την πόρτα.

— Α! χαμένη! του φώναξε ό Κοκκονάς μανιώδης, ένφ έσπρωγνε την πόρτα με την λαβήν της σπάθης του. Περιμένε! περιμένε! Θα σου κάνω στο δέρμα με τό σπαθί μου τόσες τρύπες, όσα σκοῦδα μου κέρ- δισες άπόψε! Α, έρχομαι να μη σε άφίσω να υποφέ- ρης, έρχομαι να μη σε κλέψουν και σ' για εύχαριστώ μου στέλνεις μια σφαίρα στον ώμο!

Περιμένε, άργείε! Περιμένε!

Έν τ'ω μεταξύ ό Λαουριέρος, έπλησίασε και με τον υποκόπανο του όπλου του έσπασε την πόρτα.

Ό Κοκκονάς ώρμησε είς τό δωμάτιον άλλα εύρήκε μπροστά του τον... τοίχο. Τό καμαράκι ήτον άδειο και τό παράθυρο άνοιχτό.

— Θα γκρεμίστηκε από τό παράθυρο, είπε ό ξενο- δόχος.

— Η θα τώσκασε από τη στέγη του διπλανού σπι- τού, είπε ό Κοκκονάς ένφ διεσκέλιζε τό παράθυρο έτοιμος να τον άκολουθήση κυνηγώντας τον στίς στέ- γες. Άλλά ό Μωρεβέλ και ό Λαουριέρος ώρμησαν και τον έπιασαν. Τον έσυραν πάλιν στο δωμάτιο και του φώναξαν και οι δύο συγχρόνως.

— Τρελλός είσθε; Θα σκοτωθήτε.

— Μπα! είπεν ό Κοκκονάς κι' αν γλυστράνε ή στέγες εγώ είμαι όρεινός και συνηθισμένος να τρέχω στους πάγους. Άλλως τε, όταν με προσβάλλη κανείς, ανε- βαίνω μαζί του μέχρι του ουρανού, ή κατεβαίνω στον Άδη άκολουθών αυτόν σε όποιον δρόμο και αν πάρη, για να πάη εκεί. Αφήστε με.

— Αφήστε τον, είπεν ό Μωρεβέλ. Τώρα ή σκοτω- μένος είναι ή έχει φύγει μακράν. Έλάτε μαζί μου. Και αν σας έφυγεν αυτός, έννοια σας και θα βρήτε χίλιους άλλους είς την θέσιν του.

— Έχετε δικηο, είπεν ό Κοκκονάς, ώρμόμενος. Θάνατος είς τους Ουγενόττους. Έχω ανάγκην να εκδικηθώ και όσο πιο γλήγορα τόσο πιο καλλίτερα.

Και οι τρεις κατέβηκαν την σκάλαν γλήγοροι σαν άστραπή.

— Είς του ναύαρχου! εκραύγασεν ό Μωρεβέλ.
— Είς του ναύαρχου, επανέλαβεν ό Λαουριέρος.
— Είς του ναύαρχου, αφού τό θέλετε λοιπόν, είπε και ό Κοκκονάς.

Και οι τρεις έξήλθον ως μαινόμενοι, αφού άφησαν φρουρούς είς τό ξενοδοχείον τον Γρηγόριον και τους άλλους ύπηρέτας και κατηνύθησαν είς του ναύαρχου. Η λάμψις των φλογών και ό κρότος των πυρο- βόλων τους ώδηγοῦσαν πρό τά εκεί.

— Ε! ποιός τρέχει εκεί; ρώτησεν ό Κοκκονάς. Είναί άνθρωπος χωρίς ζώνην και έπευδύτην.

— Θα είναι κάποιος που θα φεύγη, είπεν ό Μωρεβέλ.

— Έμπρός λοιπόν έσείς, που έχετε όπλο, είπεν ό Κοκκονάς.

— Μά την πίστι μου, όχι, είπεν ό Μωρεβέλ. Φυλάγω τό μπαρούτι μου για καλλίτερο κυνήγι.

— Τότε σείς, Λαουριέρε...

— Περιμένετε, είπεν ό ξενοδόχος σκοπεύσας.

— Α! ναί, περιμένετε, φώναξεν ό Κοκκονάς. Και όμως αυτός φεύγει έν τ'ω μεταξύ.

Και ώρμησεν εμπρός προς καταδιώξιν του δυστυ- χούς, που τον εφθασε γλήγορα, διότι ήτο πληγωμέ- νος. Την στιγμήν όμως που του φώναξε, εύρύσειε. μά γύρισε λοιπόν γλήγορα, άκούσθηκε κρότος όπλου και μια σφαίρα σφύριξεν είς τά αυτιά του Κοκκονάς και ό φυγάς κυλίσθηκα κατά γής σαν λαγός.

Κραυγή θριάμβου άκούσθηκε πίσω από τον Κοκ- κονάς. Ό Πεδεμόντιος έστράφη και είδε τον Λαου- ριέρον σείοντα τό όπλο.

— Α! αυτή τη φορά, άνέκραξεν, έκαμα τουλάχισ- στον καλό δώρον.

— Ναί! αλλά λίγο έλειψε να περάσης κι' έμένα πέρα - πέρα.

— Φυλαχθήτε, ευπατριδα μου, φυλαχθήτε, φώνα- ξεν ό Λαουριέρος.

Ό Κοκκονάς ανεπήδησε προς τά όπίσω. Ό τραυ- ματίας ελχεν έγερθη επάνω είς τό ένα γόνατο και, διψών εκδίκησιν, ήτοιμάζετο να πλήξη τον Κοκκονάς με τό έγχειρίδιον, ακριβώς κατά την στιγμήν, που ό ξενοδόχος έσωσε τον Πεδεμόντιον.

— Α! έχιδνα, φώναξεν ό Κοκκονάς.

Και, όρμήσας εναντίον του τραυματίου, έβύθισε τρεις φορές τό σπαθί του μέχρι της λαβής.

— Και τώρα, είπεν, είς του ναύαρχου, είς του ναύαρχου.

— Α! α, ευπατριδα μου, είπεν ό Μωρεβέλ, κατά τά φαινόμενα τσιμπής.

— Είς την πίστιν μου ναί, απήντησεν ό Κοκκονάς. Δεν ξέρω αν ή όσμη της πυρίτιδος με μεθύσκη ή ή θεά του αίματος με έρεθίζει. Άλλά, μά τον Θεόν, ή σφαγή μ' άρέσει. Είναί, σαν να έλεγε κανείς, κυνήγι άνθρώπων. Έως τώρα βρέθηκα μόνον σε κυνήγι άρκτων, λύκων και, στην τιμή μου, τό κυνήγι των ανθρώπων μου φαίνεται πιο διασκεδαστικό.

Και οι τρεις έπειτα επανέλαβον τον δρόμο τους.

(Η συνέχεια είς τό προσεχές).

ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η "ΗΒΗ,"

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗ
Τό άριστοκρατικώτερον και καθαρότατον
Άθηναϊκόν Κέντρον
ΖΥΘΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ΜΑΜΟΥ

Γεύματα επί παραγγελία.— Τμήμα χορτοφαγίας.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.— ΤΗΛΕΦ. 548

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Επειτα, Σάτυρος ἀλθινοῦς πειά, τῆς ἀπόσχισε τὴν κλοῦζα τῆς φρενήρης ἀπὸ τὴν θέρμην καὶ τὸ ἄρωμα τῆς σαρκός. Ἡ Μίτσα εἶχε ἀποκίψει καὶ ἐπιποθύησε. Ἦταν τώρα εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἡ Μίτσα ἐκινδύνευε. Λίγο ἀκόμη καὶ ἦτον χαμένη. Ὁ ἔκφυλος τὴν ἀρπάζει εἰς τὴν ἀγκαλιά του, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη του ἐπάνω εἰς τὴν σάρκα τῆς, ποῦ ἄφινε τὸ σχίσμα νὰ διαφαίνεται. Ἐβράζε γέρι πλέον.»

Ἐξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβος καὶ ὁ Ντιντῆς ἠσθάνθη μίαν δύναμιν νὰ τὸν σηκώη ψηλά ἀπὸ τὸν σβέρον. Ἦτον καρφός. Ὁ Στέφος ἐπήδησε ἀπὸ τὸ ὄπτο του, διεσκέλισε τὰ 5-6 σκαλιά τῆς εἰσόδου μὲ δύο πηδήματα καὶ πρὶν προφθάσῃ οἱ καθαριστὰὶ νὰ τὸν σταματήσῃν εἶχε γλυστρήσει εἰς τὸ χόλλ καὶ ἄπ' ἐκεῖ εἰς τὴν καρτίνα.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐπέταξε τὸν Ντιντῆ σὲ μιά γωνιά καὶ καθὼς ἐσωροιάσθηκε κάτω, τοῦ ἔδωκε καὶ μιά κλωτσιά κατὰσπῆθ. Ἐπειτα ἐνῶ τὸ κάθαγμα ἔπεφε ἀναίσθητο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καναπέ τὴ Μίτσα καὶ τὴν ἐπανέφερε εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, βρέχοντας τοὺς κροτάφους τῆς μὲ λίγο νερό, ποῦ εἶρηκε σένα ποτήρι, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Εἰμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος τῆς εἰπε ὁ Στέφος. Τοῦ ἐκάρφωσε τὰ μάτια τῆς ἐπάνω του καὶ ἐχαμογέλασε ἐκεῖνη. Ἐπειτα ἐγειρε τὸ κεφάλι τῆς εἰς τὸν ὄμον του. — Καὶ ἐγὼ σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴν ζωὴ μου, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχω κανένα σὸν κόσμο. — Πατέρας σου, ἀδελφός σου, θὰ εἰμαι ἐγὼ ἀπὴντῆσε ὁ Στέφος.

Ἐχαν φθάσει εἰς τὸ Στροφύλι. Ψυχὴ δὲν ἦτον εἰς τὸ δάσος. Μέσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, φρωτισμένον ἀμυδρὰ ἀπὸ ἓνα λαμπρόν, ἦσαν δύο τρεῖς χωρικοὶ καὶ μιλοῦσαν μὲ τὸν ξενοδόχον. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς μηχανῆς ὁ ξενοδόχος ἐγκατέλειπε τὴν παρὰ του κα' ἐτρέξε ἔξω.

— Ἐχεις τίποτε; τὸν ἠρώτησε ὁ Στέφος. — Τίποτε ἀγὰ, λίγο τυρὶ.... — Καλὰ, φέρε ὅτι ἔχεις. — Κατέβηκαν ἀπὸ τὰ μπροστινὰ καθίσματα καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ κλειστὸν διαμέρισμα τοῦ ἀμαξιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφωτισθὲν ἀπλέρως, μὲ τὸν Στέφος ἐγύρισε τὸ κομπί τῶν λαμπριονῶν. Ταυτοχρόνως μιά γλυκεῖα θερμοκρασία διεχύθη μέσα σὸ ἀμάξι ἀπὸ μιά μικρὴ ἠλεκτρικὴ θερμίστρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ξενοδόχος τοὺς ἐπῆγε ἓνα δίσκο γαρνιρισμένον ἀπὸ διάφορα ἐδάδια, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων διεκρίνετο καὶ ἓνα κοτόπουλο ψητὸ, κρεῖο. Καὶ τρώοντας κατέστρωσαν τὰ σκεδιά των, ἐνῶ ἡ Μίτσα ἀγὰ-αγὰ ἀφίνετο μέσα εἰς τὸν ὄκεανὸν τῆς εὐτυχίας.

Κατὰ τὰς 9 ἡ Μίτσα εἶχε γυρίσῃ εἰς τὸ σπῆι τῆς καὶ ὁ Στέφος εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἦτον σὺν ἀφηρημένους ὅταν ἐφθάσε, ἀλλ' ὅταν ἀντίκρυσε τὴν Λόκα καὶ τὸν Μπούμπη, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοὺς κυτάξῃ εἰς τὰ μάτια.

Προσπεποίηθη ὅτι ἔτρωγε καὶ ἰπὸ τὸ πρόσωπον ὅτι θὰ ἐργασθῆ ἀπεύσθη εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖόν του. Τότε ἐκεῖ μέσα, μόνος, μὲ τὴν σκέψι ἐλεύθερη, κατέστρωσε τὸ σκεδίον του: Μιά βιλίτσα κάπου ἐκεῖ γύρω στοὺς Ἄμπελοκῆτους, μὲ ἠλεκτρικόν, μὲ κηπάκο, μὲ ὅλα τὰ κομφοῦ, ὑπηρεσία. Μόνος του θὰ τὴν εὗρισκε, μιά φωλίτσα, ἓνα κλουβάκι περιζοκίμο καὶ μόνος του θὰ ἐπιστατοῖσε εἰς τὴν ἐπιπλωσιν.

Τὴν ἀλλ' ἡμέρα τὸ πρωὶ ἐφώνησε ἀμέσως τὸν ἐπιμελητὴν του καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ συνεννοηθῆ μὲ μοῖσιτας καὶ μὲ ἓναν ἐπιπλωτὸν καὶ ταπειοῖσθῃ, τοὺς ὁποῖους νὰ στεῖλῃ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρίας. Ἐπρεσε ὅμως νὰ συνεννοηθῆ καὶ μὲ τὴν Μίτσα.

Τὴν ἐξήτησε λοιπόν. Τὰ πράγματα εἶχαν ἐξελιχθῆ οργαδιαότερα ἀπὸ ὅ, τι εἶχαν φαντασθῆ. Ὁ ἔκφυλος, μένας πνέων, προσπαθοῖσε νὰ εὗρῃ εὐκαιρίαν. Τὸ πρωὶ λοιπόν τῆς ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, διότι δῆθεν εἶχε ἀγγίσει νὰ πάη. Ἐπειτα ἄλλην, διότι δὲν τοῦ ἔδωκε ἐγκαίρως τὸ γραφεῖον ποῦ ἐξήτησε. Αὐτὰ τὰ παρεκάμψε ἡ Μίτσα. Ἄλλ' ὁ διάβολος τὰ ἔφερε ἀνάποδα. Ἐξήτησε ὁ Γεν. Διευθυντῆς τὸ τηλέφωνον τοῦ μεσίτου του Κανάλη 1501 διὰ νὰ τοῦ εἰπῆ ὅτι, ἐπειδὴ προσέβλεπε πῶσιν διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τῶν μετοχῶν τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς, τὰ «χίλια κομμάτια» ποῦ εἶχε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς 112. Ἄλλ' ἐγινε λάθος. Ἡ Μίτσα ἐξήτησε ἀπὸ τὸ Κέντρον 151 καὶ ἔδωκε εἰς τὸν Γεν. Διευθυντῆν τὸ τηλέφωνον τοῦ ἐφοπλιστοῦ Λεμαντῆ, ὁ ὁποῖος κατέγων καὶ αὐτὸς πολλὰς μετοχὰς τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς καὶ φοβηθεὶς, εἰδοποίησε τὸν μεσίτην του νὰ τὴς δώσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐγνώσθησαν αἱ προβλέψεις τῶν εἰδόντων περὶ πτώσεως τῶν μετοχῶν αὐτῶν καὶ ἔτρεξαν ὄλοι νὰ δώσουν ὅσα «κομμάτια» εἶχον. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Τὴν ἐξήτησε λοιπόν. Τὰ πράγματα εἶχαν ἐξελιχθῆ οργαδιαότερα ἀπὸ ὅ, τι εἶχαν φαντασθῆ. Ὁ ἔκφυλος, μένας πνέων, προσπαθοῖσε νὰ εὗρῃ εὐκαιρίαν. Τὸ πρωὶ λοιπόν τῆς ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, διότι δῆθεν εἶχε ἀγγίσει νὰ πάη. Ἐπειτα ἄλλην, διότι δὲν τοῦ ἔδωκε ἐγκαίρως τὸ γραφεῖον ποῦ ἐξήτησε. Αὐτὰ τὰ παρεκάμψε ἡ Μίτσα. Ἄλλ' ὁ διάβολος τὰ ἔφερε ἀνάποδα. Ἐξήτησε ὁ Γεν. Διευθυντῆς τὸ τηλέφωνον τοῦ μεσίτου του Κανάλη 1501 διὰ νὰ τοῦ εἰπῆ ὅτι, ἐπειδὴ προσέβλεπε πῶσιν διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τῶν μετοχῶν τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς, τὰ «χίλια κομμάτια» ποῦ εἶχε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς 112. Ἄλλ' ἐγινε λάθος. Ἡ Μίτσα ἐξήτησε ἀπὸ τὸ Κέντρον 151 καὶ ἔδωκε εἰς τὸν Γεν. Διευθυντῆν τὸ τηλέφωνον τοῦ ἐφοπλιστοῦ Λεμαντῆ, ὁ ὁποῖος κατέγων καὶ αὐτὸς πολλὰς μετοχὰς τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς καὶ φοβηθεὶς, εἰδοποίησε τὸν μεσίτην του νὰ τὴς δώσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐγνώσθησαν αἱ προβλέψεις τῶν εἰδόντων περὶ πτώσεως τῶν μετοχῶν αὐτῶν καὶ ἔτρεξαν ὄλοι νὰ δώσουν ὅσα «κομμάτια» εἶχον. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Τὴν ἐξήτησε λοιπόν. Τὰ πράγματα εἶχαν ἐξελιχθῆ οργαδιαότερα ἀπὸ ὅ, τι εἶχαν φαντασθῆ. Ὁ ἔκφυλος, μένας πνέων, προσπαθοῖσε νὰ εὗρῃ εὐκαιρίαν. Τὸ πρωὶ λοιπόν τῆς ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, διότι δῆθεν εἶχε ἀγγίσει νὰ πάη. Ἐπειτα ἄλλην, διότι δὲν τοῦ ἔδωκε ἐγκαίρως τὸ γραφεῖον ποῦ ἐξήτησε. Αὐτὰ τὰ παρεκάμψε ἡ Μίτσα. Ἄλλ' ὁ διάβολος τὰ ἔφερε ἀνάποδα. Ἐξήτησε ὁ Γεν. Διευθυντῆς τὸ τηλέφωνον τοῦ μεσίτου του Κανάλη 1501 διὰ νὰ τοῦ εἰπῆ ὅτι, ἐπειδὴ προσέβλεπε πῶσιν διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τῶν μετοχῶν τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς, τὰ «χίλια κομμάτια» ποῦ εἶχε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς 112. Ἄλλ' ἐγινε λάθος. Ἡ Μίτσα ἐξήτησε ἀπὸ τὸ Κέντρον 151 καὶ ἔδωκε εἰς τὸν Γεν. Διευθυντῆν τὸ τηλέφωνον τοῦ ἐφοπλιστοῦ Λεμαντῆ, ὁ ὁποῖος κατέγων καὶ αὐτὸς πολλὰς μετοχὰς τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς καὶ φοβηθεὶς, εἰδοποίησε τὸν μεσίτην του νὰ τὴς δώσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐγνώσθησαν αἱ προβλέψεις τῶν εἰδόντων περὶ πτώσεως τῶν μετοχῶν αὐτῶν καὶ ἔτρεξαν ὄλοι νὰ δώσουν ὅσα «κομμάτια» εἶχον. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Τὴν ἐξήτησε λοιπόν. Τὰ πράγματα εἶχαν ἐξελιχθῆ οργαδιαότερα ἀπὸ ὅ, τι εἶχαν φαντασθῆ. Ὁ ἔκφυλος, μένας πνέων, προσπαθοῖσε νὰ εὗρῃ εὐκαιρίαν. Τὸ πρωὶ λοιπόν τῆς ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, διότι δῆθεν εἶχε ἀγγίσει νὰ πάη. Ἐπειτα ἄλλην, διότι δὲν τοῦ ἔδωκε ἐγκαίρως τὸ γραφεῖον ποῦ ἐξήτησε. Αὐτὰ τὰ παρεκάμψε ἡ Μίτσα. Ἄλλ' ὁ διάβολος τὰ ἔφερε ἀνάποδα. Ἐξήτησε ὁ Γεν. Διευθυντῆς τὸ τηλέφωνον τοῦ μεσίτου του Κανάλη 1501 διὰ νὰ τοῦ εἰπῆ ὅτι, ἐπειδὴ προσέβλεπε πῶσιν διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τῶν μετοχῶν τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς, τὰ «χίλια κομμάτια» ποῦ εἶχε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς 112. Ἄλλ' ἐγινε λάθος. Ἡ Μίτσα ἐξήτησε ἀπὸ τὸ Κέντρον 151 καὶ ἔδωκε εἰς τὸν Γεν. Διευθυντῆν τὸ τηλέφωνον τοῦ ἐφοπλιστοῦ Λεμαντῆ, ὁ ὁποῖος κατέγων καὶ αὐτὸς πολλὰς μετοχὰς τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς καὶ φοβηθεὶς, εἰδοποίησε τὸν μεσίτην του νὰ τὴς δώσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐγνώσθησαν αἱ προβλέψεις τῶν εἰδόντων περὶ πτώσεως τῶν μετοχῶν αὐτῶν καὶ ἔτρεξαν ὄλοι νὰ δώσουν ὅσα «κομμάτια» εἶχον. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Τὴν ἐξήτησε λοιπόν. Τὰ πράγματα εἶχαν ἐξελιχθῆ οργαδιαότερα ἀπὸ ὅ, τι εἶχαν φαντασθῆ. Ὁ ἔκφυλος, μένας πνέων, προσπαθοῖσε νὰ εὗρῃ εὐκαιρίαν. Τὸ πρωὶ λοιπόν τῆς ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, διότι δῆθεν εἶχε ἀγγίσει νὰ πάη. Ἐπειτα ἄλλην, διότι δὲν τοῦ ἔδωκε ἐγκαίρως τὸ γραφεῖον ποῦ ἐξήτησε. Αὐτὰ τὰ παρεκάμψε ἡ Μίτσα. Ἄλλ' ὁ διάβολος τὰ ἔφερε ἀνάποδα. Ἐξήτησε ὁ Γεν. Διευθυντῆς τὸ τηλέφωνον τοῦ μεσίτου του Κανάλη 1501 διὰ νὰ τοῦ εἰπῆ ὅτι, ἐπειδὴ προσέβλεπε πῶσιν διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τῶν μετοχῶν τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς, τὰ «χίλια κομμάτια» ποῦ εἶχε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς 112. Ἄλλ' ἐγινε λάθος. Ἡ Μίτσα ἐξήτησε ἀπὸ τὸ Κέντρον 151 καὶ ἔδωκε εἰς τὸν Γεν. Διευθυντῆν τὸ τηλέφωνον τοῦ ἐφοπλιστοῦ Λεμαντῆ, ὁ ὁποῖος κατέγων καὶ αὐτὸς πολλὰς μετοχὰς τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς καὶ φοβηθεὶς, εἰδοποίησε τὸν μεσίτην του νὰ τὴς δώσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐγνώσθησαν αἱ προβλέψεις τῶν εἰδόντων περὶ πτώσεως τῶν μετοχῶν αὐτῶν καὶ ἔτρεξαν ὄλοι νὰ δώσουν ὅσα «κομμάτια» εἶχον. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Τὴν ἐξήτησε λοιπόν. Τὰ πράγματα εἶχαν ἐξελιχθῆ οργαδιαότερα ἀπὸ ὅ, τι εἶχαν φαντασθῆ. Ὁ ἔκφυλος, μένας πνέων, προσπαθοῖσε νὰ εὗρῃ εὐκαιρίαν. Τὸ πρωὶ λοιπόν τῆς ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, διότι δῆθεν εἶχε ἀγγίσει νὰ πάη. Ἐπειτα ἄλλην, διότι δὲν τοῦ ἔδωκε ἐγκαίρως τὸ γραφεῖον ποῦ ἐξήτησε. Αὐτὰ τὰ παρεκάμψε ἡ Μίτσα. Ἄλλ' ὁ διάβολος τὰ ἔφερε ἀνάποδα. Ἐξήτησε ὁ Γεν. Διευθυντῆς τὸ τηλέφωνον τοῦ μεσίτου του Κανάλη 1501 διὰ νὰ τοῦ εἰπῆ ὅτι, ἐπειδὴ προσέβλεπε πῶσιν διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τῶν μετοχῶν τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς, τὰ «χίλια κομμάτια» ποῦ εἶχε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς 112. Ἄλλ' ἐγινε λάθος. Ἡ Μίτσα ἐξήτησε ἀπὸ τὸ Κέντρον 151 καὶ ἔδωκε εἰς τὸν Γεν. Διευθυντῆν τὸ τηλέφωνον τοῦ ἐφοπλιστοῦ Λεμαντῆ, ὁ ὁποῖος κατέγων καὶ αὐτὸς πολλὰς μετοχὰς τῆς Ναυτικῆς Τραπεζῆς καὶ φοβηθεὶς, εἰδοποίησε τὸν μεσίτην του νὰ τὴς δώσῃ. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐγνώσθησαν αἱ προβλέψεις τῶν εἰδόντων περὶ πτώσεως τῶν μετοχῶν αὐτῶν καὶ ἔτρεξαν ὄλοι νὰ δώσουν ὅσα «κομμάτια» εἶχον. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πλ. Λυρτζῆν. Εἰμεθα σύμφωνοι Στέλλετε λύσεις ἀνευ γραμματοσύμμου.— Γ. Σοῦτσον. Τουλάχιστον γεσσαρικόνα φύλλα στέλλονται.— Π. Πολίτην. Ἐχετε δίκαιον ἀλλὰ τί νομίζετε ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ κόμωμεν; Τώρα ποῦ μᾶς τὸ λέτε θὰ φροντισόμεν καὶ θὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ οἶς ἀπαντήσωμεν.— Γ. Παπαδόπουλον. Ἐκαστον δελτίον μὲ ἐν δεκάλεπτον. Τὰ 7 ψηφοδέλτια τὰ ἐλάβωμεν.— Δημ. Ζομπ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συνεργασίαν σας.— Β. Πρωτοπ. Εἰμεθα σύμφωνοι καθ' ὅλα. Τὰ φύλλα σας στέλλονται.— Τάκην Φίτσον. Ἀναμείναι τὴν ἔγκρισιν.— Ν. Τσακαλάκη. Ἡ ἀπάντησίς σας ἐλάλη.— Ι. Χηρόπουλον. Ἐλήφθησαν μέτρα διὰ τὴν ἀποστολὴν. Χρήματα οὐ στέλλονται.— Βλ. Βαλασόπουλος. Σὰς ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

ΚΟΛΩΝΙΑ ΑΡΙΣΤΗ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΟΔΟΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΔΕ ΔΡ. 7

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Οἱ ὑποψήφιοι τῆς Β' καὶ Γ' Σειρᾶς

Ἀττικοβοιωτίας: Ἰωσήφ Κιάππε, Μαρία Ν. Γερμανοῦ, Σπ. Γκούμας, Βλ. Βαλασόπουλος. — Τρικκάλων: Δημ. Βρετόπουλος. — Βόλου: Χρ. Στυλιανίδης. — Λιτωλοκαρνατίας: Γεώργ. Πλατανιώτης.

Οἱ ὑποψήφιοι τῆς Δ' Σειρᾶς

Κορινθίας: Δ. Σοῦτσος. — Ἀρκαδίας: Γ. Σείριος. — Ἀχαΐας: Ἰω. Παπαδόπουλος.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΛΟΓΗΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Ψηφίζω τὸν

Εἰς τὸν Νομόν

Ἐν τῇ 1916.

Ὄνοματεπώνυμον ψηφίζοντος

Σημ. — Οἱ ὑποψήφιοι τῆς Β' καὶ Γ' σειρᾶς δ' ἀνακηρυχθῶσιν εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον. Οἱ δὲ τῆς Δ' σειρᾶς εἰς τὸ μεταπροσεχές. Δικαίωμα διὰ τ' ἀποστείλουν ψηφοδέλτια ἔχον διὰ μὴν τοὺς ὑποψηφίους τῶν δύο πρώτων σειρῶν μέχρι τῆς προσεχοῦς Πέμπτης 22 Δεκεμβρίου τῆς δὲ τελευταίας σειρᾶς μέχρι τῆς μεταπροσεχοῦς Πέμπτης 29 Δεκεμβρίου.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Γ' ΣΕΙΡΑ ΠΑΙΓΝΙΩΝ Ἀριθ. 15. Πῶς εἶνε δυνατὸν εἰς δέκα σταύλους νὰ χωρῶσιν 9 ἴπποι χωρὶς νὰ μείνῃ οὐδεὶς σταύλος κενός;

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπροσεχοῦς Τρίτης 27 Δεκεμβρίου, συνοδευόμεναι μόνον ὑφ' ἐνός ἰστέπτον γραμματ., τῶν δελτίων καταργηθέντων. — Βραβεῖα ἀρίσθησαν 3 διὰ κλήρον. Ὁ πρώτος ἐξαχθισόμενος λαχνός θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἐβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἐν 4δραχμον λαχείον τοῦ ἔθν. Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἡμερολόγιον Ἐγκυκλοπαιδικὸν Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἐβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Καπέλλα, ὑποκάμισσα
Λαιμοδέτες, Κολλάρια, Ὑποδήματα
καὶ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ εἶδη
Εἰς τὸν "ΚΟΣΜΟΝ,"
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ὁ ἐπιφανόμενος
ἐνεργάτην ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» τῆ σωστά-
σει τοῦ κ.

Παλεῖται ὀκτώπεδον μεγάλης ἐκτάσεως εἰς ἐδὸς κλήρον εἰς κατὰ τμήματα, κείμενον ἐν Π. Φαλήρω. Πληροφορία παρὰ τῷ δικη-
γῶρῳ κ. Θ. Φαρμακοπούλῳ, Πανεπιστημίου 55, ὥρα 8-10 π.μ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΚΗ' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Γωνία Ω Σ Η Ε
Σ Υ Σ
Η Σ
Ε

Τὴν λύσαν ταύτην ὀρθῶν ἀπέστειλαν οἱ ἑξῆς: Γεώργιος Σαραντίτης, Γ. Τσαλαμαρόπουλος, Διον. Τσερ-
δῆλος, Ἠλ. Σταμπολτζῆς, Μ. Μακρυνιώτης, Θεοφ. Τζήμας,
Ἐλ. Τσιόμης, Βλ. Βαλασόπουλος, Ἰωάν. Καρδέρης, Π. Κλω-
νίτης, Ἀδ. Μενεγάκης, Κ. Κούφιος, Παν. Οἰκονόμου, Μ. Για-
μιανάς, Ἐδστ. Τριαντόπουλος, Σαρμουῆλ Κορφίνας, Χαρ.
Διαπούλης, Μιχ. Παπού-
ρας, Ἀν. Μπουμπουρας,
Δημ. Σαράβας, Π. Ἀγ-
γελοπούλου

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΘΑ ΓΥΡΙΣΗ; ΑΡΑΓΕ;

ΠΙΝΑΚ. "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ."